DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

VIJFTIENDE SERIE

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. – AMSTERDAM
EF & EF, THORN (L)

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. Bruintje Beer en Bullie Mops helpen de dwergen.
2. Bruintje Beer en de sneeuwmachine.
3. Bruintje Beer vindt een zwarte narcis
4. Bruintje Beer en zijn vrienden zoeken het juiste spoor.

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. – AMSTERDAM
EF & EF, THORN (L)

ISBN 906177151 x

BRUINTJE BEER EN BULLIE MOPS HELPEN DE DWERGEN

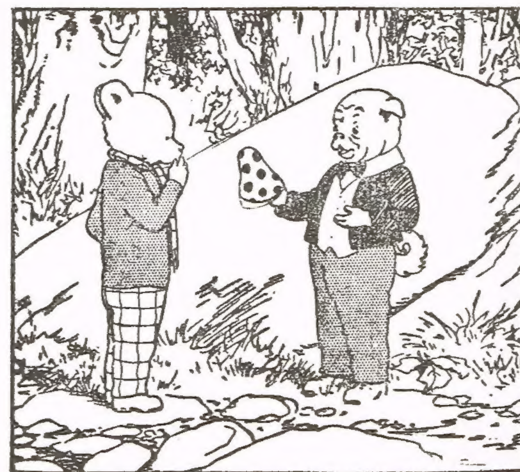

1. Vandaag heeft Bruintje Beer een verre wandeling ondernomen en nu is hij op de top van een heuvel gekomen vanwaar hij heel ver het land kan inzien.
Daar ziet hij, hoog boven de bomen een kasteel en dadelijk denkt hij: „daar moet ik zien te komen." Hij daalt de heuvel af en vindt een pad dat door de bossen leidt. Het is een mooie weg die heel prettig is om langs te lopen.
„Dat ik zo gemakkelijk aan mijn doel zou komen," denkt Bruin, „had ik geen ogenblik durven hopen."

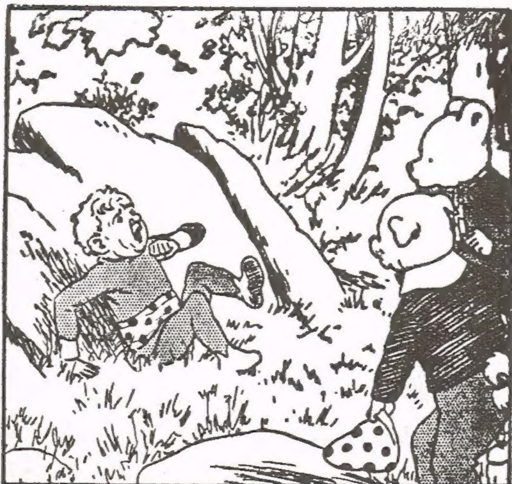
2. Fluitend gaat hij door, dan rust hij even en luistert scherp. „Het is alsof ik iets hoor," fluistert hij. Meteen klinkt het duidelijk: „Hallo Bruintje Beer, daar zie ik jou eindelijk eens weer!" Tussen de bomen aan de andere kant staat Bullie Mops te wuiven. Bruin loopt snel op hem af en zegt: „Wat heb jij daar?" „Ja," zegt Bullie, „dit heb ik in het bos gevonden. Het lijkt wel een muts, al is-ie wat klein."
„Grappig," zegt Bruintje, „laten we op zoek gaan wie of de eigenaar zou zijn."

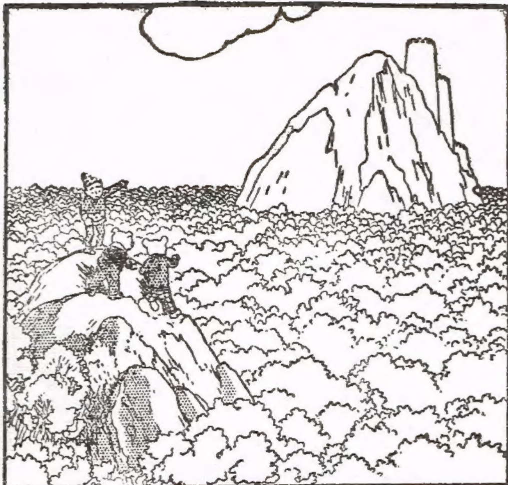
3. Speurend gaan de vriendjes verder. „Ik denk niet," zegt Bullie, „dat we de eigenaar zullen vinden, want je komt hier niemand tegen."
Als het pad omhoog gaat horen ze plotseling een snikkend geluid.
„Bullie," zegt Bruin, „kijk daar daar eens – recht vooruit. Daar zit een mannetje tegen die grote steen. Gauw kom mee er heen."
Dan fluistert Bullie: „Bruintje kijk eens naar de ceintuur van dat mannetje en naar de gevonden hoed. Ze zijn gemaakt van hetzelfde gespikkelde goed."

4. Als de vriendjes vlak voor het mannetje staan, kijkt het hem met verschrikte ogen aan. Van angst begint hij te schreeuwen en vraagt dan smeekend: „O doe mij alstublieft geen kwaad."
Bruintje Beer en Bullie Mops stellen hem gerust: „Wij zijn alleen maar op zoek naar de eigenaar van deze hoed." „Dan is het goed," zucht de dwerg, „ik was namelijk bang dat het mij net zo zou vergaan als mijn kameraadjes. Die zijn allemaal gevangengenomen. Ik ben de enige die nog net op tijd kon ontkomen. Als jullie met mij mee wilt gaan, zal ik jullie de hele geschiedenis vertellen en iets laten zien waar je versteld van staat.

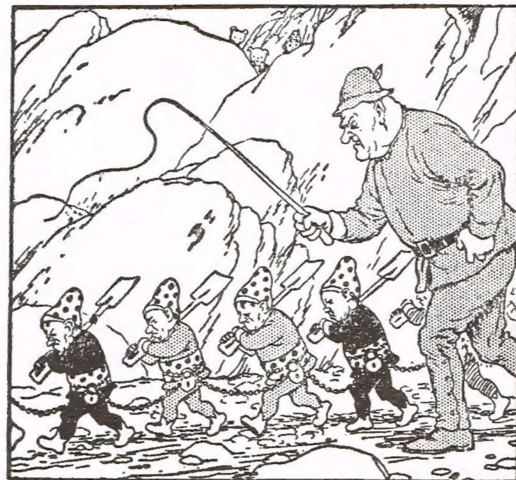

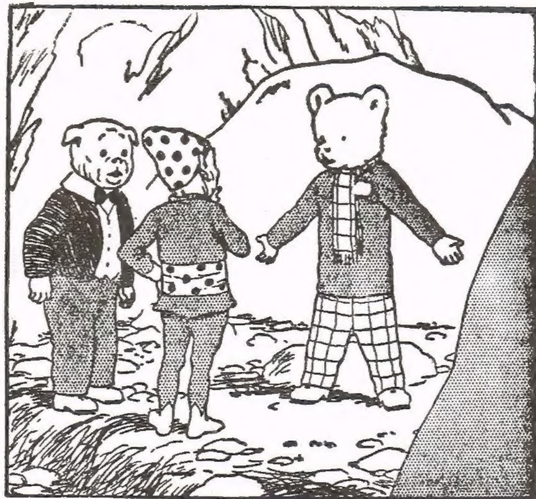
5. Het dwergje neemt de vrienden mee naar een heuvel en als ze boven zijn aangekomen zegt Bruin: „Nou ben ik precies weer terug op de plek waar ik vanmorgen ben geweest en daar ligt dat kasteel."
„Pas op blijf daar vandaan!" waarschuwt het mannetje. Het is de woning van de goede dwergenkoning. Hij moest met zijn leger er op uit en toen werden al mijn kameraadjes overvallen door een sterke, slechte reus, die het kasteel in bezit heeft genomen."
„Dan zullen we dadelijk proberen of we jouw vriendjes te hulp kunnen komen," besluit Bruintje Beer.

6. De dwerg brengt het tweetal tot vlak bij het slot en beduidt hun dat ze hun mond moeten houden. „Je kunt," fluistert hij, „de bedienden van de reus absoluut niet vertrouwen."
Meteen trekt hij hen achter een rotsblok en zegt bevend: „Ik heb het geluid van een zweep vernomen. Je zult zien dat zodadelijk de reus en de dwergen komen."
Inderdaad – even later ziet het drietal om de hoek een troep mannetjes verschijnen die worden opgejaagd door de reus. De kereltjes zitten met een ketting aan elkaar.
„Verschrikkelijk," fluistert Bullie en Bruintje zegt zacht: „Wat is dat naar!"

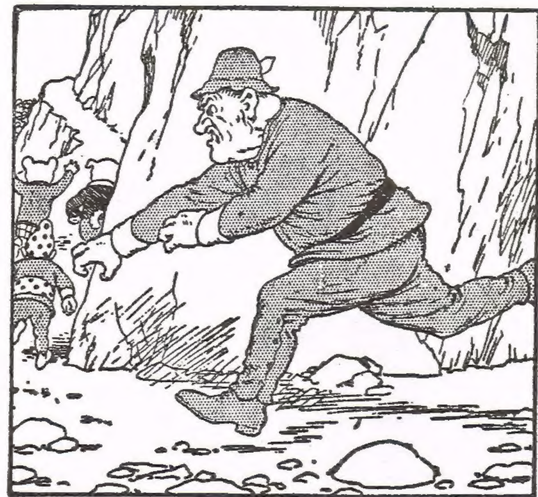

7. „Wat moeten ze met die schop beginnen?" vraagt Bruintje.
„Ik denk," zegt de dwerg, „dat ze daarmee naar de schat moeten gaan graven."
„Zullen we achter hen aanlopen, dan kunnen we het ze zelf vragen," stelt Bullie Mops voor. Ze sluipen om de rotsblokken heen en komen op de plek waar de reus de mannetjes heeft gebracht. Het dwergje buigt zich voorover en vraagt: „Zeg wat zijn jullie aan het doen?"
Angstig kijkt de andere dwerg om en zegt: „Maak gauw dat jullie wegkomen. Als de reus je ziet is het met je vrijheid gedaan – dan moet je ook meezoeken naar de schat van onze koning."

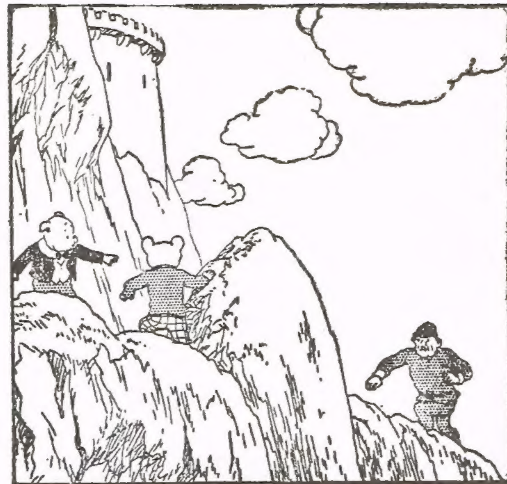

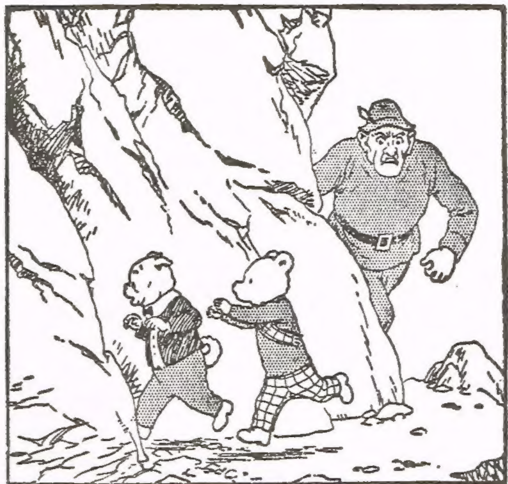
8. „Ik zou jullie wel graag willen bevrijden," zegt Bruintje en meteen begint hij aan de ketting te rukken, maar hoe hij ook trekt hij krijgt hem niet stuk. Terwijl ze met de dwerg staan te praten, heeft de reus even het werk in de steek gelaten om van achter de rotsen het drietal te begluren.
„Zo dus jullie wilt je met mijn zaken bemoeien?" mompelt hij, „dat zal je bezuren."
Meteen komt hij naderbij geslopen, het drietal ziet dat en zet het op een lopen. Maar de reus met zijn vervaarlijke stappen zal hen spoedig inhalen en het kan wel niet anders of zij zullen hun hulpvaardigheid met hun vrijheid moeten betalen.

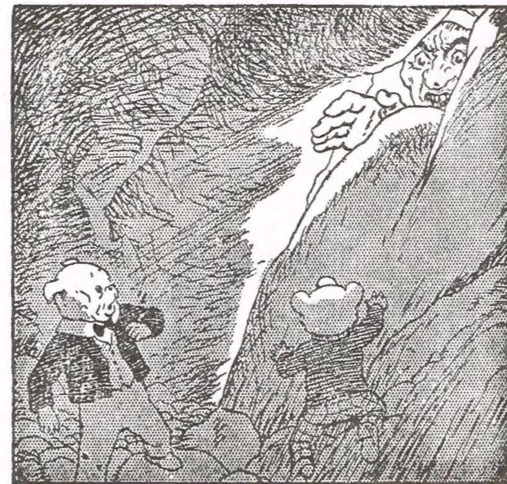

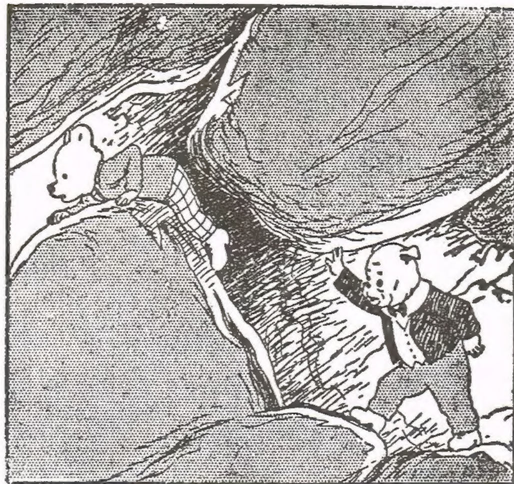
9. Als een pijl uit de boog schieten Bruintje en Bullie langs het bergpad omhoog. De dwerg kan met zijn kleine beentjes niet zo hard lopen en daarom heeft de reus hem ook zo te pakken. „Zo mannetje," dreigt hij met boze stem, „nu zal ik jou eens leren hoe je met een schep moet werken."
Doodmoe lopen Bruintje en Bullie voort, als zij besluiten even te rusten op een rots horen ze een zwaar geklots. Het is de reus die zijn achtervolging opnieuw begint.
„Lopen Bullie," hijgt Bruin, „vlug als de wind."

10. Het wordt een woeste jacht daar op dat bergpad, de vriendjes zijn uitgeput want de reus is vlug ter been. In hun angst dat zij in zijn handen vallen, springen ze zo maar in een bergspleet, waar dit naar toe leidt is iets dat niemand weet.
Trillend op hun benen wachten zij af wat hun achtervolger gaat doen, want ze weten dat ze voor straf óók aan de ketting zullen worden gebonden zodra de reus ze heeft gevonden.
„Daar is hij," schreeuwt Bullie, „ik zie z'n kop.
„Niets aan de hand," zegt Bruin, „die spleet is veel te nauw voor hem. Dat is voor hem een strop!"

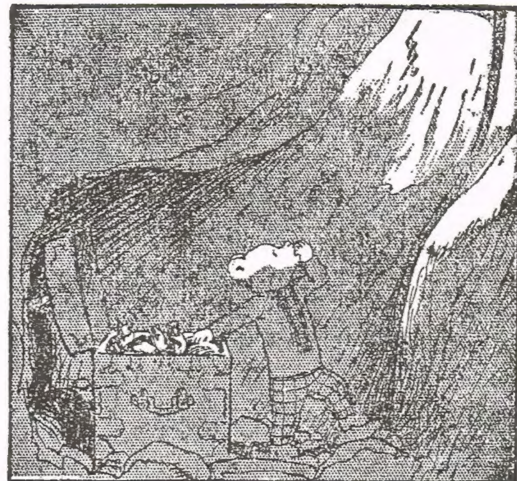

11. Na een tijdje razen en tieren gaat de reus weer terug naar de arme dwergen. „Wat zal hij die kleine mannetjes nu tergen,” zegt Bruin, „kom Bullie laten we deze gang eens onderzoeken.”
Zo gezegd zo gedaan. Als Bruintje naar boven klimt gaat Bullie snel mee en ineens zien ze daar een dik touw waarvan ze het einde niet kunnen zien.
„Dat ga ik meteen onderzoeken,” zegt Bruintje dapper, „misschien leidt dit touw ergens naar toe waar we hulp vinden voor ons en onze kleine vrinden.”

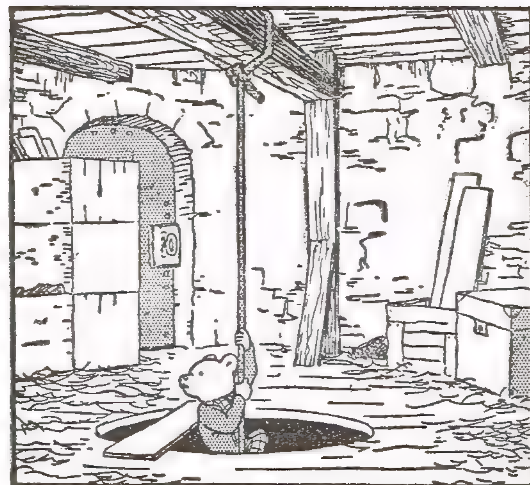

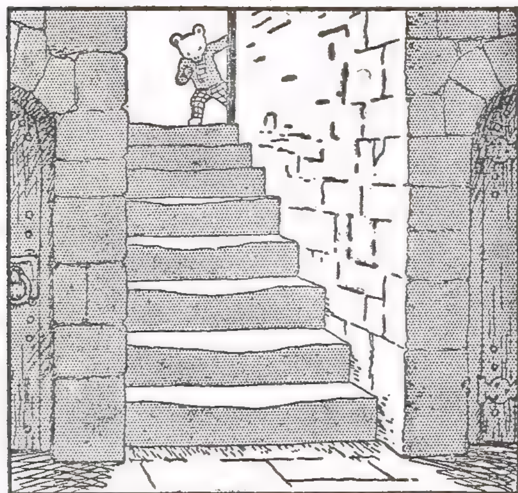
12. De handen stevig om het touw geklemd, waagt Bruintje zich naar beneden. Pas nadat hij een heel eind heeft gegleden voelt hij weer vaste grond onder zijn voeten. Het is hier echter duister, maar na een tijdje raken zijn ogen er aan gewend – hij kijkt eens rond en ziet een koffer boordevol gevuld met zakjes geld.
Een ogenblik staat Bruin versteld, dan roept hij heel hard naar boven: „Bullie, hier in de diepte staat de schat die de reus de dwergenkoning wil ontroven. Wat zullen we doen? Wacht – ik kom wel weer boven.”

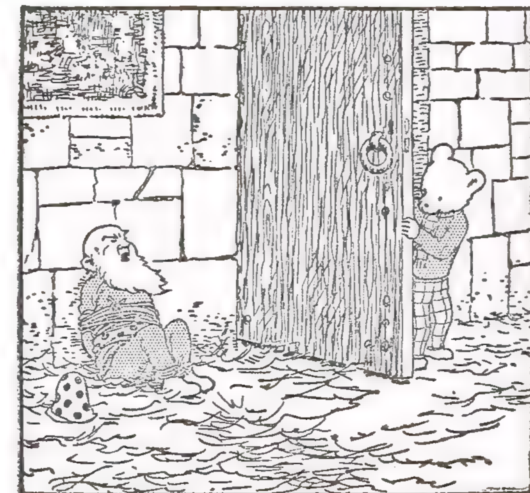

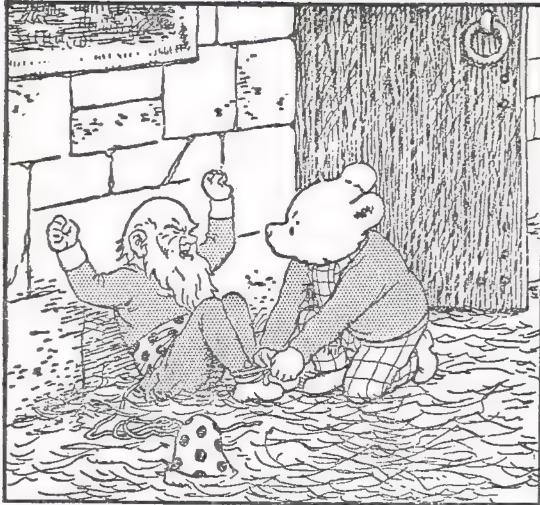
13. Vol belangstelling luistert Bullie naar het verhaal dat Bruintje hem doet en zegt dan lachend: „Dat is goed! Die reus kan nooit door die nauwe spleet dus dan gaat de schat zijn neus voorbij!"
„Heel goed," zegt Bruin, „maar ik ben nog lang niet tevreden met wat ik heb ontdekt. Ik klim nu naar boven. Wie weet wat ik daar nog vind." Meteen heeft Bruin het touw al in de hand en een ogenblik later is hij in een soort torenkamer beland.

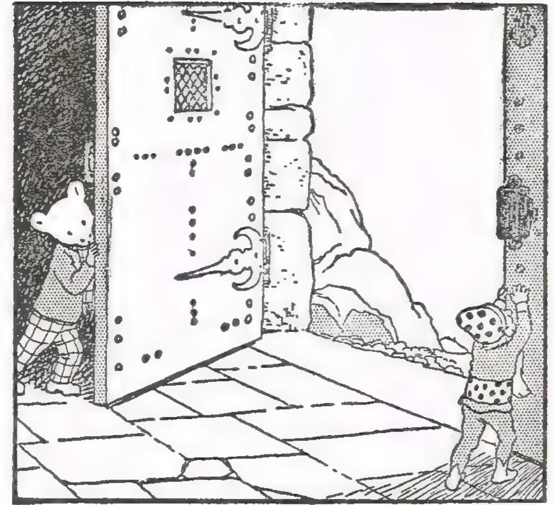

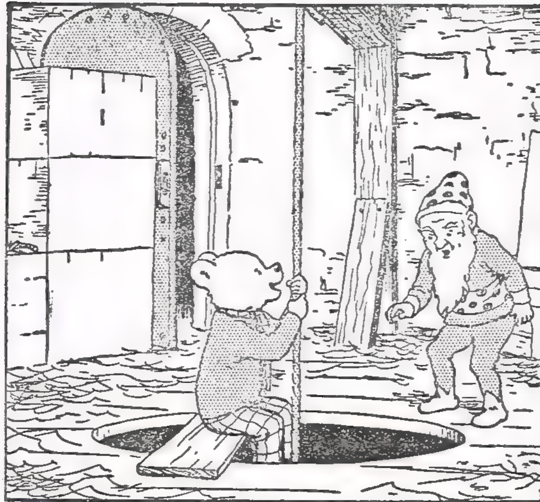
14. Achter een zware deur vindt Bruintje een trap met een achttal treden – Die loopt hij af en beneden is een een tweede deur, niet minder zwaar. Meteen hoort hij een droef en klaaglijk huilen – dat klinkt heel naar. Voorzichtig draait hij de sleutel om en als hij de deur opent ziet hij het pijnlijk vertrokken gezicht van een dwerg die die daar vastgebonden ligt.
„Gelukkig dat eindelijk iemand mij heeft gevonden," kreunt het dwergje.

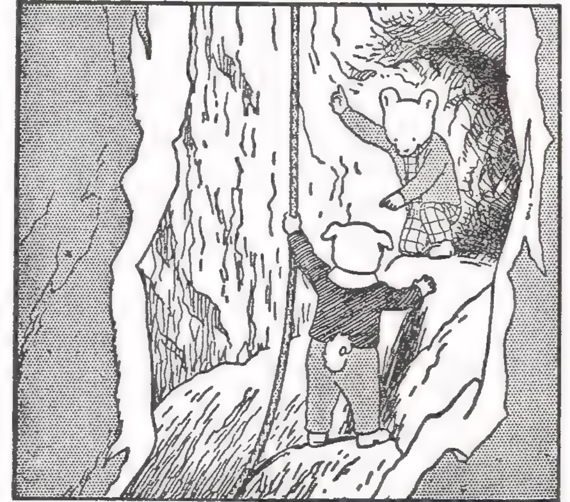

15. Het eerste wat Bruintje doet is de dwerg van de touwen bevrijden. „Dank je wel," zegt de oude op klagelijke toon, „wat heb ik een pijn moeten lijden. De reus vond mij te oud voor het moeilijke werk. Om te graven zei hij moet je jong zijn en sterk."
„Ik ben blij dat het toeval mij hierheen heeft gebracht," zegt Bruintje, „want ik had hier geen levend wezen verwacht. De reus graaft naar de schat van de dwergkoning. Ik weet waar die ligt. Ik zal het je vertellen – maar eerst de deuren dicht."

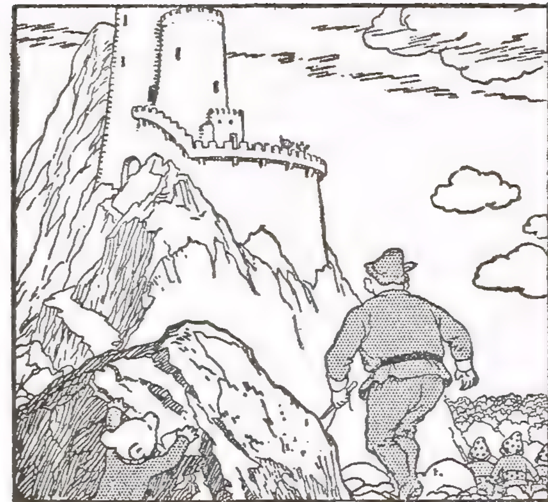

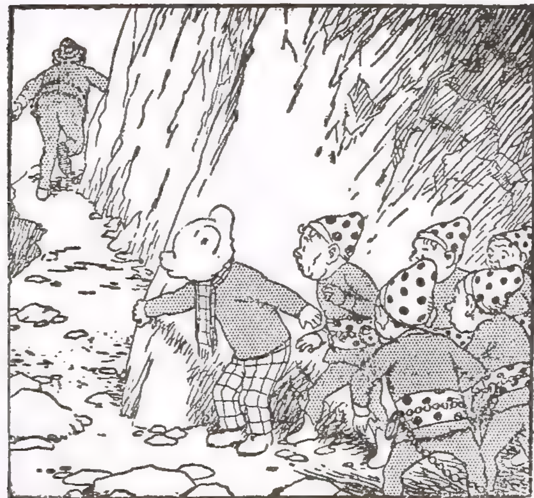
16. Bruintje en de dwerg beraadslagen lang wat zij kunnen doen om de zwoegende kereltjes hulp te bieden. „We moeten ze bevrijden," zegt de oude, „het zijn zulke goede lieden."
„Ik heb een idee," roept Bruintje, „ga maar met mij mee. U en mijn vriend Bullie moeten op een torentrans héél hard gillen – dan wordt de reus kwaad en dan is er alle kans dat hij de dwergjes even alleen laat. Ik moet dit alles eerst even met Bullie overleggen en het u dan precies komen zeggen."
Meteen brengt hij de dwerg naar het kamertje waar het touw hangt.
„Tot straks mijnheer Dwerg," zegt het beertje en glijdt naar beneden.

17. De beide vriendjes hebben het plan gauw in elkaar gezet en terwijl Bruintje weer door de rotsspleet dringt, klinkt de reus van de toren een luid en doordringend gegil in de oren.
Woedend kijkt hij op. „Dat zal die lastige Grijsbaard zijn," mompelt hij. „Hij wist zeker los te komen, maar ik krijg hem wel klein."
Meteen laat hij het graafwerk in de steek en klimt snel de berg op.
„Zo gaat het goed," denkt Bruin en rent weg in galop.

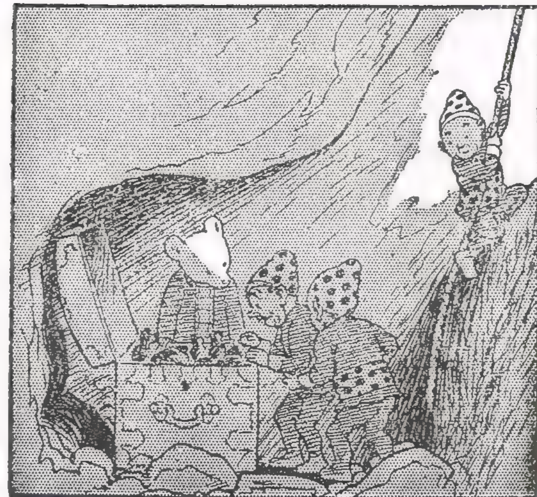

18. Snel loopt Bruin naar de gevangen dwergen en roept hen toe: „Gooi weg die schoppen. Er is geen tijd te verliezen anders raken jullie opnieuw de vrijheid kwijt. Geeft elkaar een hand en loopt snel achter mij aan. De enige manier om die reus te foppen is ons in de rotsspleet te verstoppen. Mijn vriend Bullie Mops staat al met een hamer klaar om te trachten jullie kettingen kapot te maken. Wat zal de reus dan in woede geraken."
Hijgend doen de dwergen wat Bruintje vraagt. Hun gezichten klaren op bij de gedachte dat de reus hen niet langer belaagt.

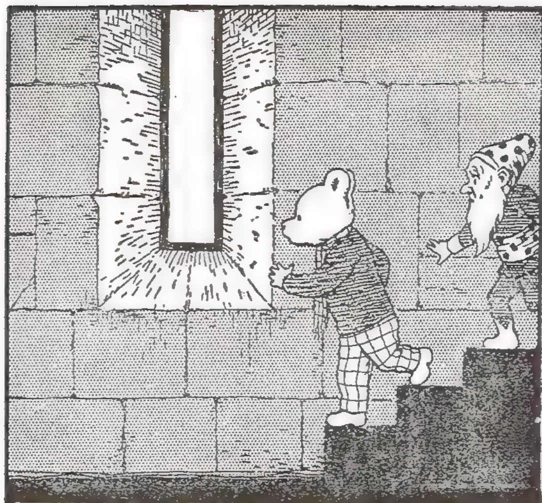
19. Als ze eindelijk op de veilige plek bij Bullie Mops zijn beland, neemt Bruintje snel de hamer en beitel ter hand. Zijn eerste werk is de sloten te verbreken; de ketting valt neer en de dwergjes zijn weer vrij. „Zo," zegt Bullie, „jullie zijn tenminste uit de slavernij verlost,"
Voorafgegaan door Bruin laten ze zich dan naar beneden zakken, waar de schat van de koning verborgen is.
„Nu is het zaak om er zo spoedig mogelijk voor te zorgen dat het geld en jullie in veiligheid worden gebracht," zegt Bruin.
Een van de dwergjes zucht en zegt dankbaar: „Alles komt nog goed. Wie had dat gedacht."

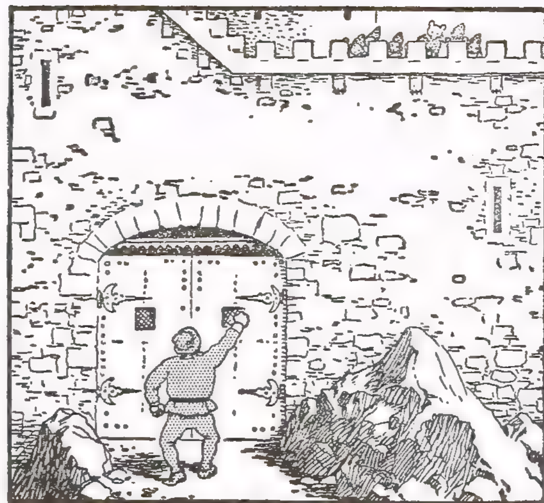

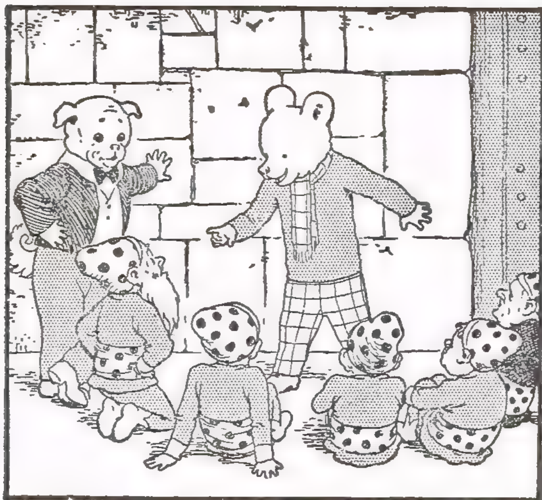
20. Opnieuw klimmen de dwergen langs het touw en al gauw zijn ze in de torenkamer beland. Daar houdt een van hen een lofrede op Bruintje Beer. Die maakt een buiging en zegt: „Ik dank jullie zeer, maar we moeten niet vergeten dat het gevaar nog lang niet is afgewend. De reus is nog steeds op vrije voeten en hij is een gevaarlijke vent. Ik ben van plan met Grijsbaard een onderzoekingstocht door het kasteel te maken, want ik wil van de ligging van de kamers precies op de hoogte raken."

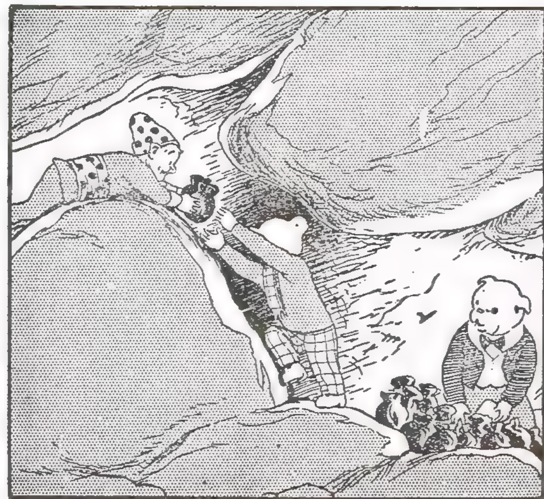

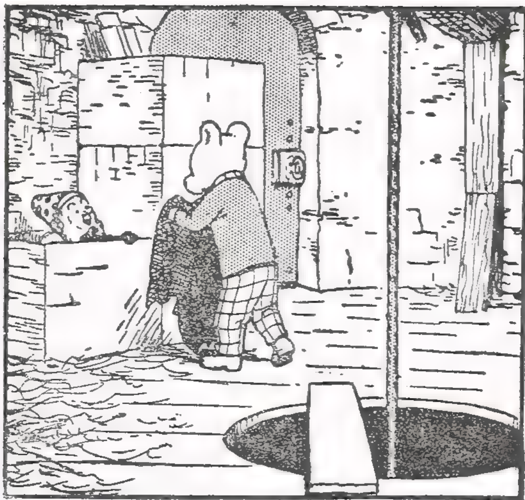
21. De tocht verloopt zoals Bruintje dit zich had voorgenomen. Als het tweetal ten slotte in het trappenhuis is gekomen horen ze een zwaar en brommend geluid, afgewisseld door gegrom en gefluit. Dadelijk hollen ze naar de dwergen terug en als ze met z'n allen op de borstwering staan en naar beneden kijken zien zij de reus woedend op de poortdeur slaan.
Hij duwt en beukt uit alle macht maar ondanks zijn reuzenkracht blijft de zware deur onbewogen.
„Doe open," brult de grote man, „anders haal ik een dikke boomstam en ramei de poort."

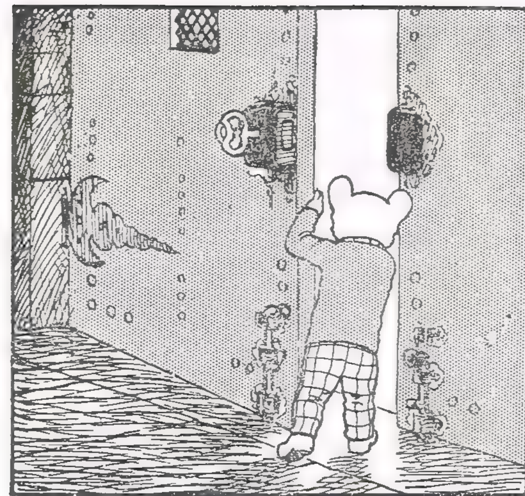

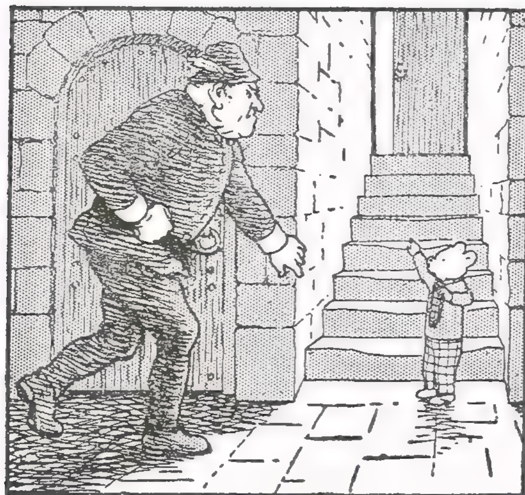
22. „Vrienden," zegt Bruintje Beer, „laat de reus zijn gang maar gaan, dan kunnen wij overleggen wat we gaan doen."
In de torenkamer teruggekomen bepraten ze hun plan. Bullie Mops zegt: „Grijsbaard blijft het kasteel bewaken en wij allemaal brengen zo gauw mogelijk de schat van de dwergenkoning naar een veilige plaats."
„Dat moet dan in de nauwe rotsspleet zijn," zegt Bruintje Beer, „die is toch te smal voor de reus. We kunnen zonder angst daar alles verbergen."

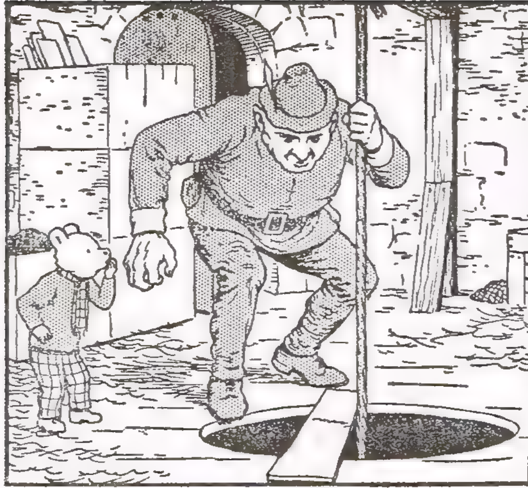
23. Bruintje brengt de dwergen naar de kelder en zet hen onder leiding van Bullie aan het werk. „Het is nu zaak het geld zo gauw mogelijk in veiligheid te brengen. Ik zal onderwijl voor het andere zorgen," zegt Bruin. Langs het touw gaat hij snel naar de kleine man terug en zegt hem dat hij zich in een kist moet verbergen en hij legt een oude zak over hem heen. Dan doet hij de zware deur open om heel alleen de vervaarlijke reus tegemoet te lopen.

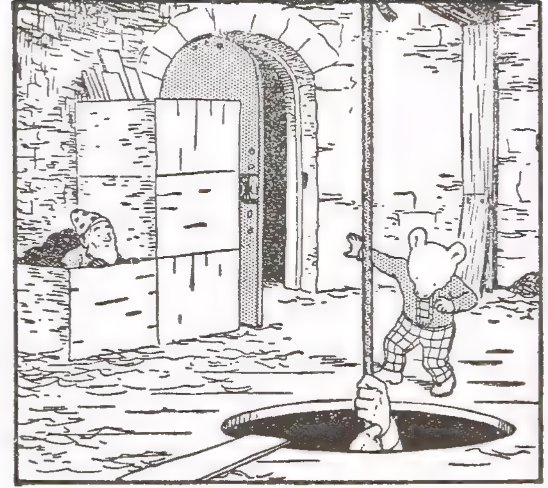

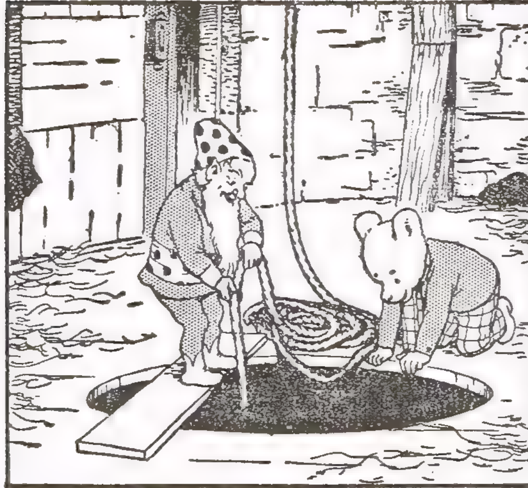
24. Beneden aan de trap blijft Bruintje onbevreesd staan als hij de reus op hem af ziet komen.
De boze man grijpt het beertje ruw in z'n nekvel en zegt honend:
„Dreumes het is toch al te gek dat jij je tegen mij wilt verzetten." „Mijnheer," zegt Bruintje, „ik zal het u maar zeggen – wij vonden hier vlak bij, de schat van de dwergenkoning. Als u meegaat zal ik u wijzen waar dat is."
„Zo," snauwt de reus, „nou laat maar eens zien wat je hebt gevonden en wee je gebeente als je gekke dingen doet."

25. Bruintje brengt de reus naar de torenkamer en zegt: „Mijnheer daar beneden in dat donkere gat, bevindt zich een enorme schat. Daar beneden langs dat touw zult u allemaal koffers vinden die volgestapeld zijn met geld."
„Zo," gromt de reus, „dat zal ik allemaal eens even gaan bekijken; blijf jij hier maar rustig staan tot ik weer terug ben!"
De boze man grijpt het touw en verdwijnt in het donkere gat. De dwerg Grijsbaard kan zich niet langer verscholen houden en komt alvast te voorschijn. Bruin beduidt hem dat hij nog even moet wachten.

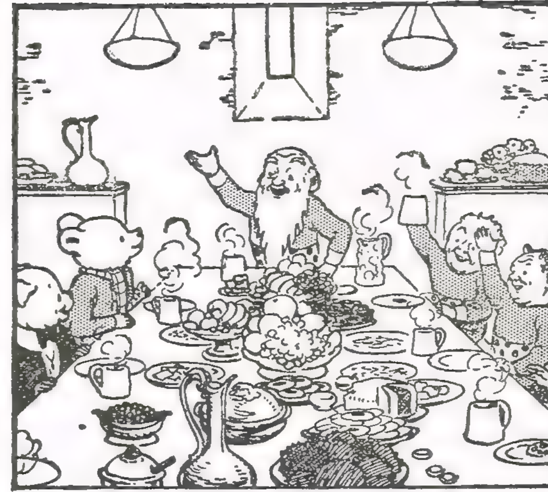

26. Als de reus goed en wel beneden is aangekomen, wenkt Bruin Grijsbaard om nu maar te voorschijn te komen. Dan halen ze het touw omhoog waarlangs hun vijand is afgedaald.
„Prachtig," roept Bruin, „die is daar beneden veilig opgeborgen. Wat er met hem moet gebeuren moet de dwergenkoning maar beslissen, maar ik moet mij wel heel erg vergissen als die reus zijn verdiende loon niet krijgt."
Dan rent hij vliegensvlug naar de rotsspleet en vertelt de dwergen en Bullie het goede nieuws.
„Prima gedaan," prijst het hondje en de dwergen roepen allemaal: „Lang leve Bruintje Beer!"

27. Er valt voor de dwergen nu heel wat werk te verzetten. Haastig brengen zij de schat van hun koning in veiligheid en als het geld geborgen is zegt Grijsbaard: „Ziezo vrienden nu richten wij een feestmaal aan, uit dankbaarheid voor wat Bruintje en Bullie voor ons hebben gedaan." En weldra staat de tafel vol met de kostelijkste spijzen.
Terwijl ze allen naar hartelust smullen, houdt Grijsbaard een rede om de beide gasten uitbundig te prijzen.
Dan nemen Bruin en Bullie haastig afscheid, want Bruintje ontdekt dat ze al die uren hebben vergeten dat er thuis op hen wordt gewacht.

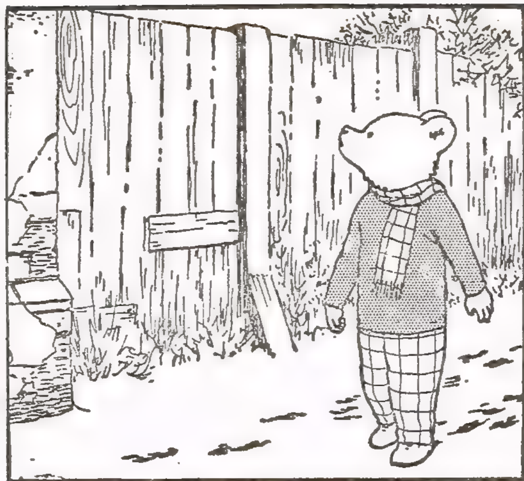

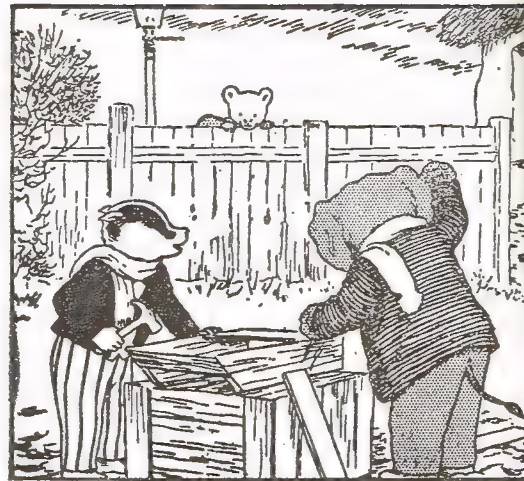

28. Bruintje en Bullie ontvangen uit handen van Grijsbaard als bewijs van erkentelijkheid ieder een gespikkelde muts zoals de dwergen die dragen.
Vervolgens haasten ze zich naar huis. Mevrouw Beer is heel ongerust en boos. Met vader Beer had ze al een hele tijd op haar zoontje zitten wachten. Dan. . . .horen ze luid babbelen. „Daar komen ze aan," zegt moeder en als ze beiden onder de dwergenmutsjes ziet, lacht ze en vergeet haar verdriet. Het tweetal vertelt en heeft de grootste pret, totdat vader Beer zegt: „Bullie jij op een draf naar huis en jij Bruin. . . snel naar bed."

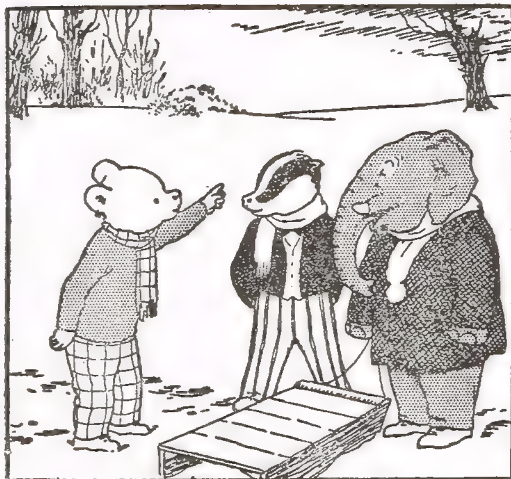

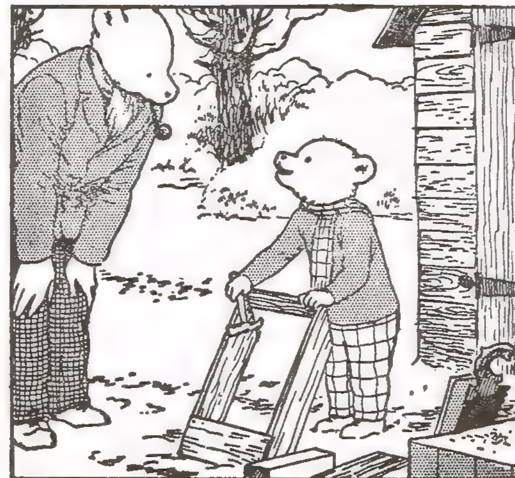
BRUINTJE BEER EN DE SNEEUWMACHINE

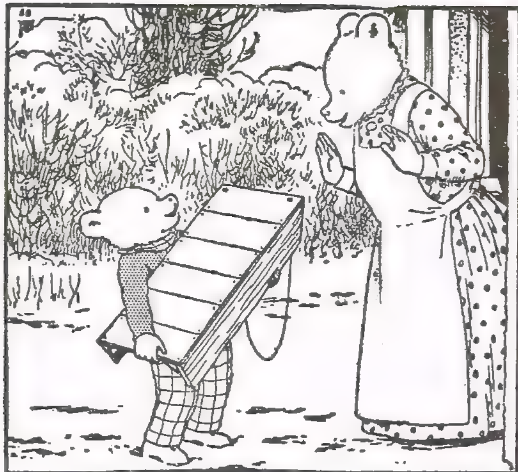

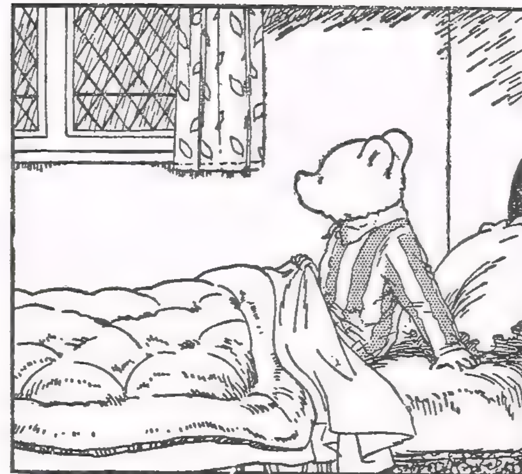
1. Het is eind januari, vriezend weer, zonnig en koud. Nadat Bruintje voor zijn ontbijt twee dikke boterhammen met kaas heeft gegeten en daarna een poosje met moeder voor het raam heeft gezeten, gaat hij naar buiten. „Ik wil wel eens kijken wat mijn vriendjes doen," zegt hij. „Sneeuwballen gooien zou mij best wel lijken."
Hij nadert het huis van Wim Das, die vorige week nog een beetje grieperig was. Daar hoort hij luid timmeren en zagen en hij klimt op de schutting om Wim te vragen wat of dat lawaai beduidt. Hij ziet Wim en Freddie Snuit met planken, spijkers en hamers aan het werk.
„Kom gauw helpen Bruintje," roept Freddie, „wij maken een slee."

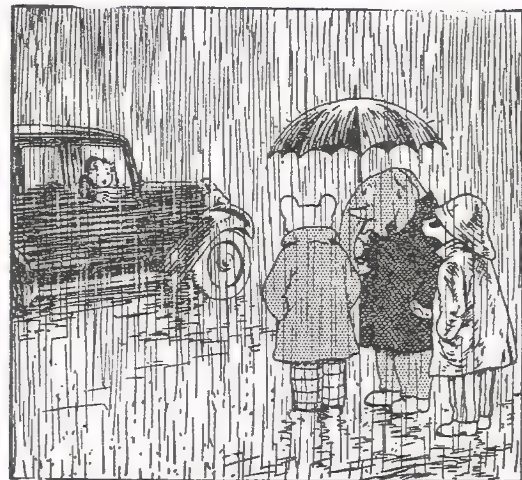
2. Vlug is het sleetje klaar, maar ze kunnen er slechts om beurten op zitten, want het is heel klein.
„O," zegt Bruin, „wat zou het heerlijk zijn als ieder van ons zo'n sleetje had."
„Dat vind ik ook," zegt Freddie," weet je wat? Laten we ieder een slee gaan maken, dan kunnen wij morgen wedstrijd houden en van de heuvels het dal in glijden."
Het tweetal holt terug naar huis en nadat Bruintje spijkers en planken heeft gevraagd en een half uur heeft gehamerd en gezaagd, zegt vader Beer: „Ik ben héél tevreden over jou vent. Ik zie dat jij een handige timmerman bent."

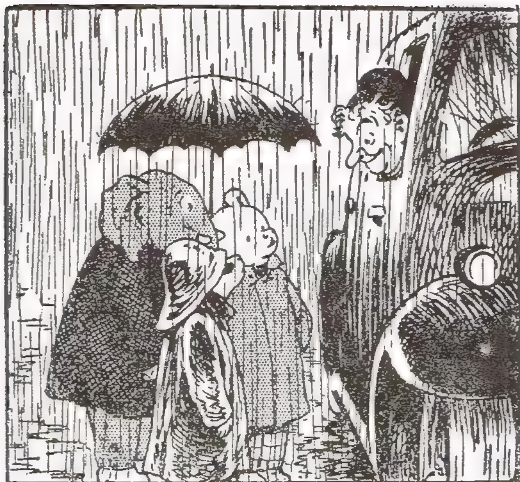

3. „Kijk moeder," zegt Bruintje trots, „dat sleetje heb ik alleen gemaakt en morgen hebben wij een wedstrijd, moet u weten."
„Prachtig," prijst moeder, „nu gauw aan tafel Bruin en goed gaan eten en dan vlug naar bed dan kan je morgen goed uitgerust beginnen."
Nadat hij zijn ouders goede nacht heeft gekust, gaat Bruintje slapen. Hij droomt die nacht van een hamer en een slee zo groot als de kamer. De volgende morgen.... wat een strop, het regent pijpestelen. Nu kunnen ze niet meer in de sneeuw gaan spelen!

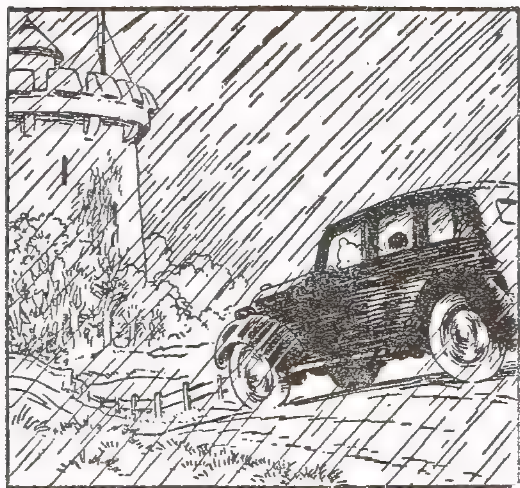

4. Bruintje is wel bedroefd over dat nare natte weer — nu zit hij zich weer te vervelen.
Daar wordt gebeld — „wacht maar moeder," zegt hij, „ik ga wel even kijken." Het is Freddie Snuit, die zijn vriendje komt halen om samen naar Wim Das te gaan. „We zullen maar een ander spel verzinnen," zegt Freddie, „er valt in die regen niet veel te beginnen."
Wim Das is ook teleurgesteld, maar al gauw zegt hij: „Kom op jongens laten we naar onze grote speelzolder gaan."
Op dat moment horen ze luid roepen: „Hé Bruintje Beer!" en als ze zich omdraaien zien ze aan het stuur van een auto, een kleine meneer. Het blijkt de vriendelijke dwerg te zijn.

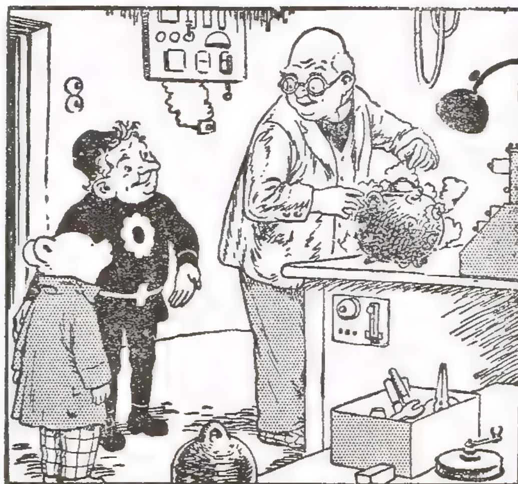

5. Lachend kijkt de dwerg uit het raampje en zegt: „Gelukkig dat ik je hier zie Bruintje. Ik moet je namens mijn meester vragen of je hem dadelijk wilt komen bezoeken."
Verlangend om meer te weten klimt Bruintje naast de bestuurder en vraagt waarom hij door diens meester wordt verwacht.
Met z'n beiden staan Freddie en Wim de auto na te kijken. „Bruintje boft maar weer," zeggen ze tegen elkaar, „zo'n vreemde tocht zou ons ook wel lijken."
De dwerg trekt een heel geheimzinnig gezicht en zegt: „Mijn baas, de oude professor, zal je straks alles uitleggen – eigenlijk kan ik je hierover helemaal niets zeggen."

6. De wagen jaagt door de stromende regen naar het oude kasteel. Daar stopt de dwerg en zoals Bruintje al had gedacht wordt hij dadelijk naar de oude professor gebracht.
Die werkt in een ruim vertrek vol met instrumenten, schakelaars en knoppen. De professor is vol aandacht bezig met een grote stenen pot waarin hij telkens stukken koperdraad stopt.
„Zó," knikt de geleerde, als hij Bruintje ziet verschijnen, „ik ga een belangrijke proef doen – zou jij me bij willen staan?"
Wat zenuwachtig antwoordt Bruintje: „Ik zal erg m'n best doen professor, ik hoop dat alles goed zal gaan."

37. Heel voorzichtig maakt Bruintje het pakje open. Wat staan ze verbaasd te kijken! Want daarin zitten de springschoenen van de dwerg waarop hij zo vlug kon lopen!
Bruintje roept blij: „Wat een reuze idee! Ik ga hulp halen hiermee."
Net vindt het goed, dat ze alleen hier achterblijven moet. Ze is een dappere kleine meid en ze zegt tot Bruintje: „Oefen je eerst even op die schoenen. Die mannen verwachten ons vooreerst niet terug. We hebben dus alle tijd."

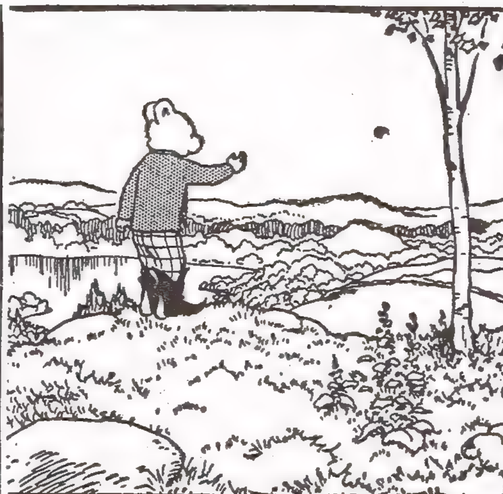

38. De schoenen passen Bruintje alsof ze voor hem zijn gemaakt. Maar als hij er op gaat lopen, is het een raar gevoel, want het is net alsof hij de grond niet raakt. Wel lopen ze verschrikkelijk vlug, want in een wip loopt hij langs het steile rotspad naar beneden en even later is hij alweer bij Net terug.
Dan krijgt Bruintje nog meer moed: hij zal over die boom heen springen. Maar dat gaat nog niet goed! Want hij komt terecht midden in de takken. Het kost hem de grootste moeite om zich weer naar beneden te laten zakken.
Maar na een poosje te hebben geoefend, gaat het echt goed en dan weet Bruintje precies hoe hij de schoenen gebruiken moet.

39. Bruintje wil Net natuurlijk niet op die eenzame plek achterlaten. Hij brengt haar terug naar het kamp, waar de drie mannen om het vuur zitten te praten.
Bruintje zegt: „Ik moet over die mannen heen, dat doe ik maar meteen, want een andere weg is er niet. Het hindert niet of iemand me ziet, want pakken kunnen ze me zeker niet.
„Dag Net", roept Bruintje Beer, „wees maar niet bang, ik ben hier snel weer."
Bruintje begint hard te lopen, springt omhoog en dan meteen over de mannen heen. Die weten niet wat ze zien. . . Bruintje Beer zweeft door de lucht als een vliegmachine. . .
Pakken kunnen ze hem niet, dat begrijpen ze wel, daarvoor vliegt hij te hoog en te snel.

40. Zonder veel moeite vliegt Bruintje ook de schildwacht voorbij; zo verbouwereerd is hij, dat hij niet schiet, als hij Bruintje ontvluchten ziet.
Dank zij de schoenen van de dwerg zal Bruintje nu proberen de professor te bereiken. Samen kunnen ze Net dan gaan halen en de rovers zullen al het goud terug moeten betalen.
Maar hoe vindt hij de weg terug naar het huis van zijn geleerde vriend? Hij moet toch weten welke kant hij uit moet gaan, voordat hij zich van de schoenen verder bedient.
Dan vraagt Bruintje de weg aan een zoemende bij. „Ik weet het wel", zegt die, „vertrouw maar op mij. Ik wijs je de weg er heen. Met ons tweeën is het bovendien gezelliger vliegen, dan alleen."

41. Hoewel Bruintje met de toverschoenen heel vlug vooruit kan komen, vliegt hij toch veel langzamer dan de vriendelijke bij. Bruintje denkt: „Ik hou mijn gids niet bij.” En die vliegt maar voort. Bruintje schreeuwt: „Wacht even!”, maar de bij is zo'n eind vooruit, dat ze Bruintjes geschreeuw niet hoort.
Bruintje wordt moe; hij kan bijna niet meer, maar durft niet gaan rusten, zelfs niet even, want die bij zou hij uit het oog verliezen en dan wist hij niet waar zijn gids was gebleven. . .
Bruintje spant zich zoveel mogelijk in, maar hij schrikt geweldig als hij ziet, dat de bij over een groot meer vliegt. Hij denkt: „Dat is te breed. Dat haal ik zeker niet. Maar er zit niets anders op, ik moet er overheen. Ik zal het proberen, misschien gaat het toch wel met die wonderveren.”

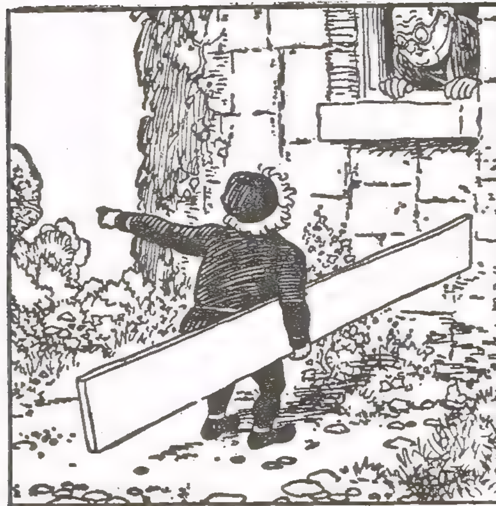

42. Helaas! Het gaat niet, tot Bruintjes verdriet. Hij is nog niet helemaal over het meer of hij valt in het water neer, niet heel ver van de kant, slechts op een paar meters afstand van het land.
Als Bruintje ziet, dat hij in een moeras terecht gekomen is, denkt hij „Nu gaat het mis.” Hij kan zijn schoenen er niet weer uit trekken; hij voelt zich hoe langer hoe dieper wegzinken. Als hij niet voortmaakt, zal hij zeker verdrinken. Vlug neemt Bruintje een besluit: de schoenen moeten dan maar blijven waar ze zijn: zijn benen trekt hij er uit. Dan pakt hij een tak, die over het water hangt: binnen korte tijd is Bruintje dan in veiligheid.

43. De bij is nu nergens meer te zien. Bruintje moppert: „Daar zit ik nu zonder gids. Waar zou ik ergens zijn? In welk land? Dat die bij niet eens omkijkt. . . Zo'n bij heeft zeker niet veel verstand. . ." Maar Bruintje begrijpt, dat hij daar niet kan blijven. „Ik klim naar boven", zegt hij, „misschien kan ik uit de top van de boom de omtrek overzien . . ."
Wat is hij blij als hij, heel dichtbij, het slot van de professor ziet liggen. Heel duidelijk ziet Bruintje Beer: daar op het dak, niets op zijn gemak, loopt de vriendelijke dwerg heen en weer. Bruintje schreeuwt en gilt zo hard hij kan en zijn kreten worden gehoord door de kleine man.

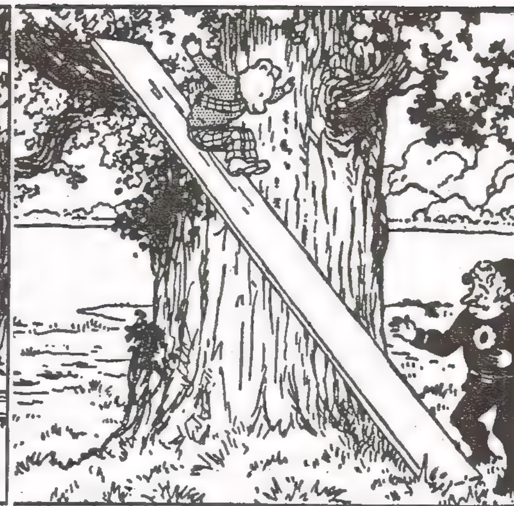

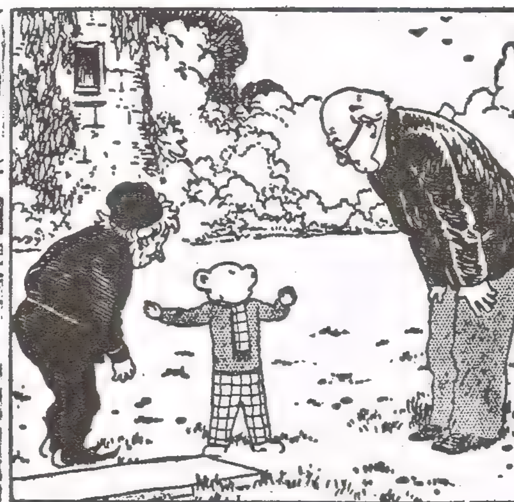
44. De dwerg holde naar beneden, haalde vlug een plank en vertelde zijn meester opgewonden, dat hij Bruintje Beer had gevonden. De professor knikte tevreden: „Ga nu maar gauw en breng de jongen mee", zei de goede man.
Bruintje, die zich alweer omlaag had laten zakken, had de dikke tak weer te pakken. Hij was dolblij, toen hij zijn vriend de dwerg zag. Maar hij riep hem toe: „U moet eerst de schoenen redden, voordat u mij helpen mag. Haal eerst de schoenen uit het moeras", en hij vertelde vlug, dat hijzelf ook bijna weggezonken was.

45. De dwerg legt de plank over het gras en ook een eind over het verraderlijke moeras. Gelukkig is de plank heel lang en de dwerg is helemaal niet bang; hij is immers heel licht en de plank zal niet naar beneden zakken onder zijn gewicht. Hij reikt. . . en reikt. . . en ja! daar heeft hij de schoenen te pakken. En het is goed op tijd dat de dwerg de schoenen pakt, want lang kon het niet meer duren of ze zouden geheel in het moeras zijn weggezakt.
Dan zijn de kostbare schoenen spoedig in veiligheid, en het duurt ook niet heel lang meer of Bruintje is gered. De plank wordt schuin tegen de boom aangezet en Bruintje glijdt juichend naar beneden.
„Ziezo, dat is in orde", zegt de dwerg tevreden. „Nu gaan we dadelijk naar de professor, want die goede man wil graag weten, waar jij hebt gezeten en wie het goud verborgen houdt."

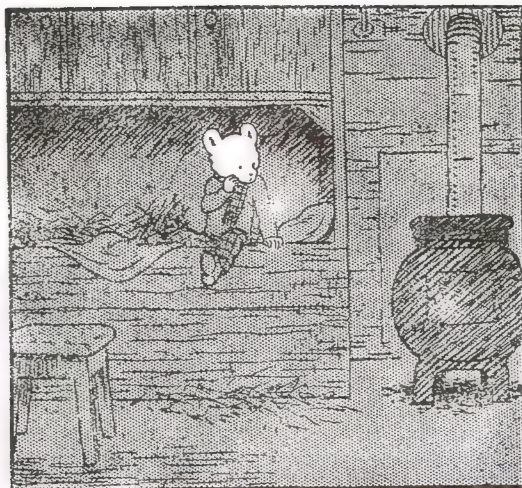

46. De dwerg is blij, dat hij weer op zijn wonderschoenen rond kan springen. Hij zegt: „Het zijn zulke gemakkelijke dingen." Hij neemt Bruintje op zijn schouder en de lange plank in zijn hand; in een wip zijn ze dan weer bij het slot van de professor aangeland.
De professor luistert aandachtig naar het verhaal dat Bruintje vertelt. „Wat is dat toch allemaal", zegt hij ontsteld, als hij hoort dat de rovers Bruintje en Net en het goud hebben meegenomen naar een eenzame plek achter een berg.
„Daar zullen we eens een stokje voor steken", zegt hij tot zijn trouwe dwerg.

17. Bruintje doet een heerlijke tuk – hij slaapt urenlang aan één stuk. Als hij wakker wordt en op wil staan, voelt hij hoe ijzig koud het is want de kachel is helemaal uitgegaan. De voorraad hout is opgebrand en Bruintje heeft héél erg het land. Terstond neemt hij een kloek besluit – hij trekt er moedig op uit om nieuwe takkebossen te vergaren, maar alles ligt diep onder de sneeuw en het werkje gaat allesbehalve vlug. Bruintje raakt hoe langer hoe verder van de hut verwijderd en keert eerst geruime tijd later met een grote voorraad hout terug.

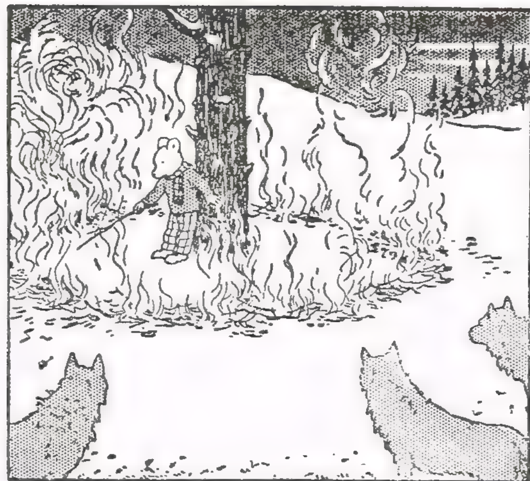
18. Vlijtig heeft Bruintje het dorre hout bijeengezocht. Hij merkt wel dat hij een heel eind uit de koers is geraakt, maar hij verheugd zich op de warmte, als straks het vuur weer is aangemaakt.
Ineens blijft hij stokstijf staan – twee schaduwen glijden over het sneeuwveld en stormen regelrecht op hem aan.
„Wolven," hijgt hij, doodsbang. Angstig kijkt hij rond, dan gooit hij de takken op de grond. De ondieren hebben hem juist bereikt als hij met een dolle sprong in een denneboom is gevlucht. „Hier zit ik voorlopig tenminste veilig," denkt Bruintje met een diepe zucht.

19. Het is bitter koud en beneden aan de boom huilen de wolven van de honger. „Wat moet ik toch beginnen," denkt Bruintje, „hoe kan ik iets verzinnen om die griezelige dieren te verjagen."
Angstig kijkt hij rond of er geen hulp komt opdagen. Dan herinnert hij zich dat hij uit de hut een doosje lucifers heeft meegenomen Als hij kans zou zien om de takken beneden in brand te steken zouden de wolven niet nader durven komen.
Zo gezegd, zo gedaan! Hij gooit een brandende tak naar beneden, waarna de vlam hoog oplaait en tot zijn vreugde ziet hij hoe de wolven op de vlucht slaan.

20. Denkende dat hij nu veilig is klautert Bruintje langs de stam terug naar de begane grond. Bij het schijnsel van de vlammen kijkt hij in het rond en merkt tot zijn schrik dat de hongerige wolven terugkeren. Hij begrijpt dat hij zich alleen tegen het gevaar kan weren als hij voortdurend het vuur brandende houdt. De nacht is lang en angstig – langzaam wordt het licht en als het hout bijna is opgeraakt hoort hij gelukkig, hoog in de lucht een motor, die een oorverdovend leven maakt. Boven de heuvels nadert een vliegtuig. Door al dat lawaai vluchten de wolven ijlings naar hun woud terug.
„Eindelijk," zegt Bruintje blij, „daar komt hulp voor mij."

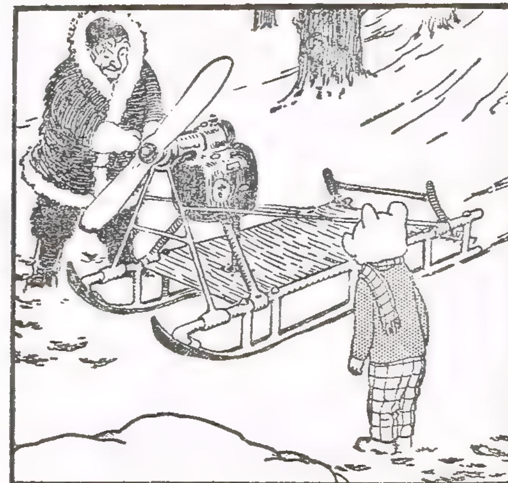

21. Nu is het vliegtuig achter de heuvels verdwenen en Bruintje vrezend dat de hulp hem ontgaat, neemt opnieuw de benen. Haastig klimt hij weer in de boom.
Dan klinkt opeens een bekende stem: „Bruintje ik kom, houd moed!"
Daar nadert pijlsnel een motorslee – voorop zit de dwerg. Het voertuig stopt en het beertje klautert weer naar beneden. „Je hebt je flink gehouden Bruin," zegt de dwerg, „De professor is heel erg over je tevreden."

22. In zijn grote vreugde over de redding vergeet Bruintje toch niet dat hij al het hout uit de hut voor het vuur heeft genomen en dat er dus nieuwe voorraad moet komen. Samen met de dwerg sleept hij grote takkebossen aan. Als ze die in het schuurtje hebben geborgen, zegt hij: „Nu wil ik wel eens op mijn gemak die prachtige slee bekijken."
„Doe dat," antwoordt de dwerg, „die zal je best lijken. Hij is gemaakt naar een tekening van de professor en als ik de luchtschroef in werking stel, vliegt de slee als een raket over de sneeuw, zo snel!"

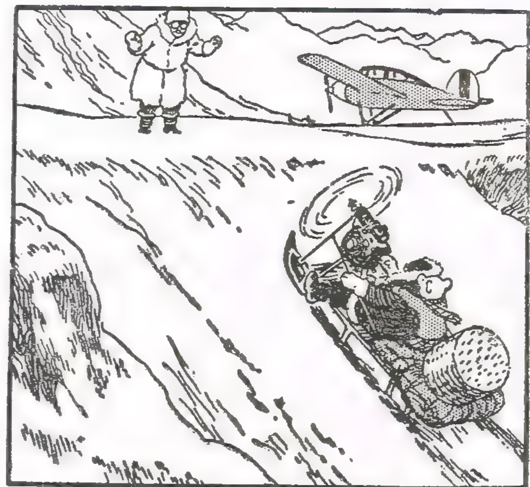

23. De dwerg nodigt Bruin uit om op de slee te gaan zitten.
„Graag," antwoordt hij, „maar moeten wij niet eerst die ballon uit de boom halen?"
„Zeker, het is jammer om hem hier te laten hangen," stemt de dwerg toe, „de professor heeft dagen nodig gehad om de machine gereed te maken. Het zou hem groot verdriet doen als hij haar op deze wijze kwijt moest raken."
Niet zonder moeite lukt het om de sneeuwmachine uit de takken te halen. „Ziezo," zegt de dwerg, „wij binden alles vast op de slee en zullen dan vlug naar de heuvels rijden. Kom Bruin, we gaan meteen beginnen, als alles goed gaat zijn we vanmiddag behouden binnen."

24. Met een volgeladen slee gaan ze er vandoor. Bruintje klemt zich stevig vast – de dwerg stuurt de slee dwars door het bos en spoedig komen ze op het open veld. En daar boven aan op de heuvels staat de vliegmachine opgesteld. De professor, helemaal ingepakt als een Eskimo, staat ernaast.
„Hoera!" roept Bruin, „wat een bof, dat had ik niet gedacht."
De professor is erg in zijn schik, hij glimlacht en zegt blij: „je bent aan een groot gevaar ontsnapt Bruintje, dank zij de kraai, de dwerg en mij."

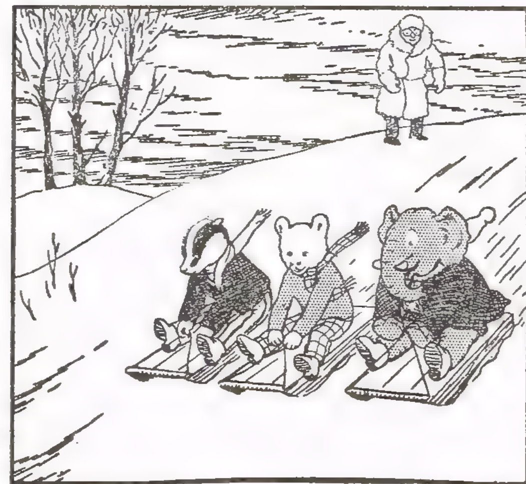

25. „Nu zal het mij toch benieuwen," denkt Bruin, „hoe ze die slee in het vliegtuig zullen bergen. Dat grote ding zal, dunkt mij, veel te veel plaatsruimte vergen."
Met verbazing ziet hij dan dat de dwerg alles in een paar minuten uit elkaar nemen en in het vliegtuig bergen kan. Daarna stappen ze alle drie in – de professor zit aan het stuur en binnen een uur zijn ze al weer thuis. Daar doemt reeds het huis van vader Beer op. Op een weide vlak in de buurt zet de professor het vliegtuig aan de grond.

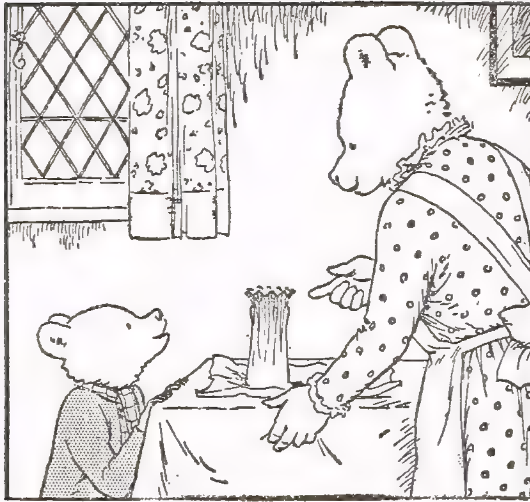

26. Wim Das en Freddie Snuit wandelen buiten het dorp in de dikke sneeuw. Opeens geeft Wim een luide schreeuw. Zij zien de vliegmachine van de professor dalen en rennen dadelijk naar huis om hun sleetjes te halen. Het duurt dan ook niet lang of het drietal heeft op de zelfgemaakte sleetjes plaatsgenomen en glijdt de heuvel af – wie zal er het eerste beneden komen?
De professor geeft Bruintje, die wint, een extra mooi cadeau, omdat hij hem zo goed geholpen heeft met de sneeuwmachine.
En zo eindigt dan weer het zoveelste avontuur van Bruintje Beer.

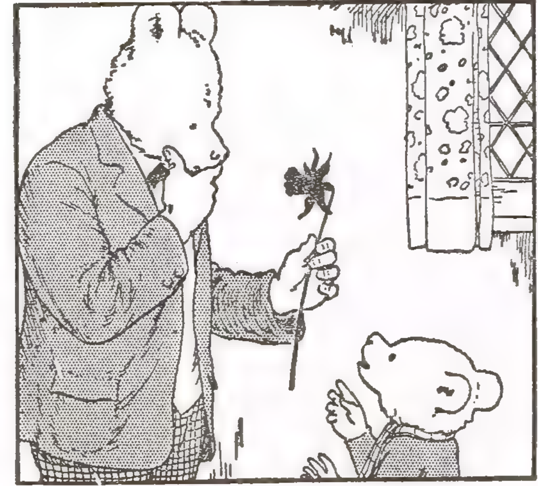
BRUINTJE BEER VINDT EEN ZWARTE NARCIS

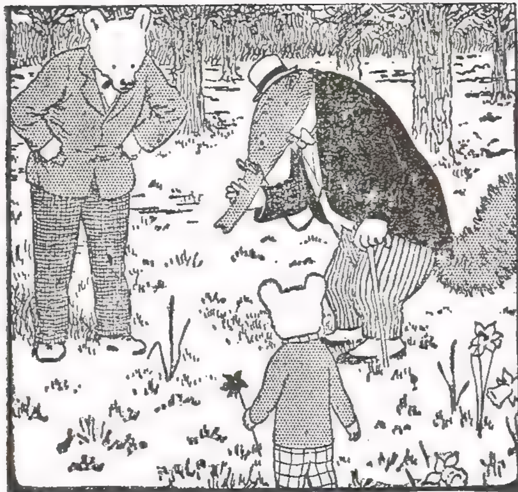

1. „Kijk eens," zegt moeder Beer, „wat een prachtige vaas je vader voor mij uit de stad heeft meegebracht. Wat denk je, Bruintje, welke bloemen zouden daar het mooist in staan? Ik had aan tulpen gedacht." „Nee, moeder," antwoordt Bruintje, „achter in de boomgaard bloeien narcissen en het zijn er erg veel. Wat denkt u van een boeket in wit en geel?"
„Ja Bruin, die zullen er zeker heel leuk in staan, ga die maar voor mij plukken."
„Zal ik de vaas meenemen en meteen met water vullen?"
„Nee, laat die vaas maar hier. Jij bent mij lang niet voorzichtig genoeg met al mijn mooie spullen."

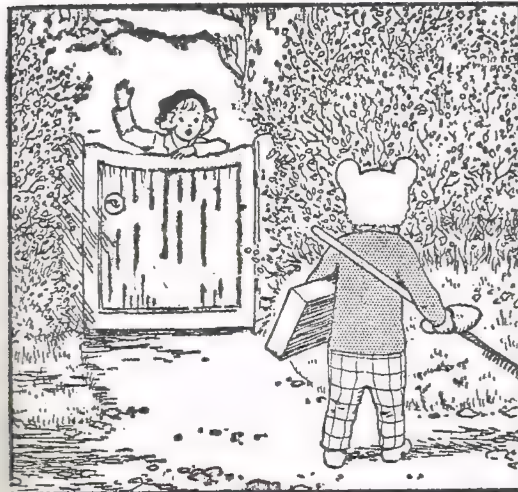

2. In de boomgaard groeien de narcissen heel dicht bij elkaar. „Wat een massa bloemen," denkt Bruintje, „wat zullen ze in moeders nieuwe vaas mooi staan." Hij plukt maar, de ene bloem na de andere. Plotseling ziet hij een eindje verder een grote narcis – die heeft een zwarte tint. „Merkwaardig," denkt hij, „dat ik die zó maar in onze boomgaard vind."
Hij plukt de vreemde bloem en loopt er haastig mee naar vader Beer. Die is ook heel verbaasd.
„Groeien er nog meer?" vraagt hij, „ik zou wel eens willen weten hoe die bloem in onze boomgaard is gekomen. Ik heb nooit eerder iets van zwarte narcissen vernomen."

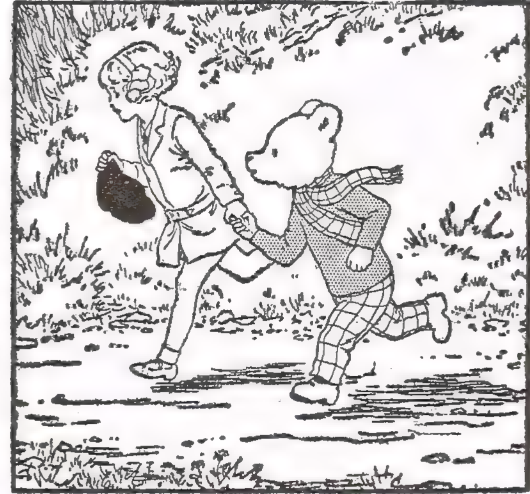

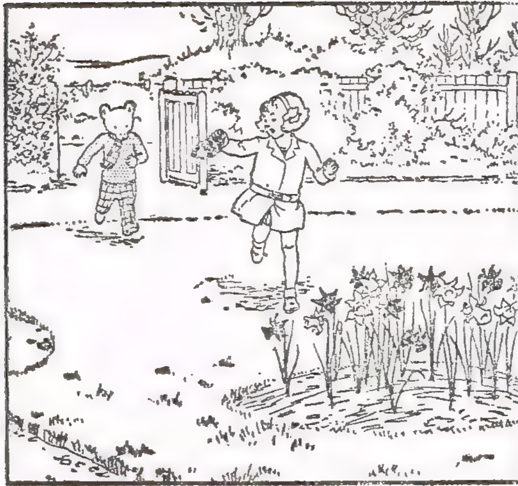
3. Ook moeder Beer is erg verbaasd, als vader en Bruintje haar de zwarte bloem laten zien. „Bruintje," zegt vader, „ga jij meneer Miereneter eens halen, die is beroemd om zijn kennis van planten."
Een kwartiertje later komt Bruintje terug met de geleerde man. Die neemt de bloem in zijn hand, bekijkt daarna ook het plantje en zegt ten slotte: „Ik begrijp er ook niets van! Ik zou, als ik jullie was die plant maar gauw uit de bodem halen. Ze kon wel eens vergiftigd zijn en dan moet je het met je andere bloemen op den duur betalen."

4. Dadelijk gaat Bruintje naar de schuur en pakt een schep, een hark en een bak om de plant uit te graven. Als hij langzaam terugloopt over het pad hoort hij ineens zijn naam roepen. Het is Barbara, zijn buurmeisje, die hijgend van het harde lopen over het hekje hangt. „Bruintje," zegt ze, „kom gauw mee – er is iets heel geks in onze tuin gebeurt. Ik weet niet wat ik er van moet zeggen. Maar jij bent nogal knap, misschien dat je het uit kunt leggen." Haastig smijt Bruin alles op de grond en holt met Barbara mee.
Hij geeft haar een hand en zegt: „Ik ben erg nieuwsgierig wat jij daar allemaal vond."

5. In het middenperk ziet Bruintje tussen gele narcissen, ook zwarte bloemen bloeien. „Dat is net zo als bij ons," zegt hij. Wij begrijpen ook niet waar die zwarte bloemen vandaan komen. Vader heeft meneer Miereneter al gevraagd, of die hem raad kon geven."
„Daar zouden jullie geen plezier van beleven," piept plotseling een hoog stemmetje. barbara en Bruin keren zich om, vol schrik.
„Zeker," piept opnieuw het stemmetje, „dat zeg ik!"
Juist nog zien ze een kabouter wegspringen door het groen. „Die ga ik achterna," zegt Bruin. „Ja, ja" roept Barbara, „dat moet je doen!"

6. De kabouter zweeft in wijde, hoge sprongen door de lucht om aan Bruintje's achtervolging te ontkomen. Hij heeft, om zo snel mogelijk te kunnen lopen zelfs zijn mutsje afgenomen.
„Hé," roept Bruintje, „heb jij soms iets met die zwarte narcissen te maken?" „Dat gaat jou niets aan!" piept het ventje, „dat zijn mijn zaken. Denk niet dat je daar ooit iets van zal begrijpen. Ga jij maar zo gauw mogelijk met dat meisje spelen in plaats dat je doorgaat mij met vragen te vervelen. Je krijgt mij toch niet te pakken, daarvoor ben je een veel te lomp beertje – Kijk – Ik neem weer een reuzensprong – gegroet, meneertje!"

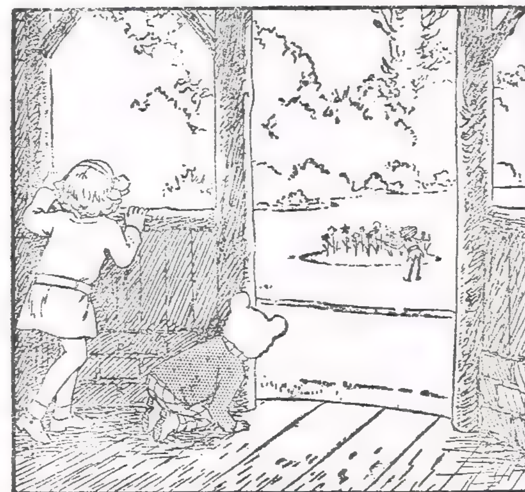

7. Hoe Bruintje zich ook inspant, hoe hij ook hijgt en rent, hij kan het maar niet winnen van de kleine spottende vent. Eindelijk heeft hij hem bijna ingehaald – vlug laat hij zich vallen, bijna heeft hij een beentje van de kabouter te pakken – maar mis. Met een gillende lach verdwijnt het mannetje in het dichte groen. Bruintje's kleren zitten helemaal vol met modder en teleurgesteld gaat hij naar Barbara terug.
„Wij krijgen hem wel," zegt ze, „terwijl zij Bruin's kleren schoonmaakt. „Ik heb iets bedacht. Wij verstoppen ons in het tuinhuis en blijven daar op wacht!"

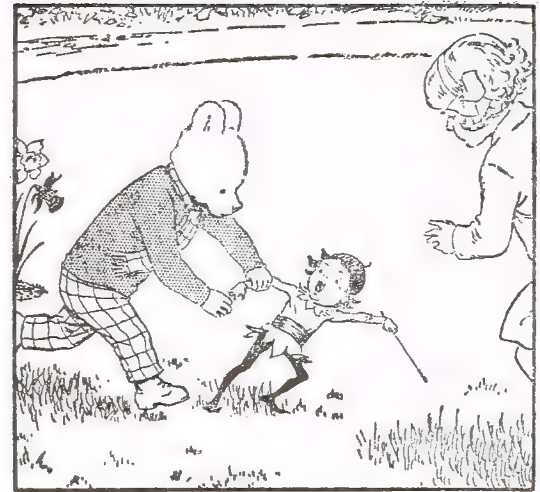

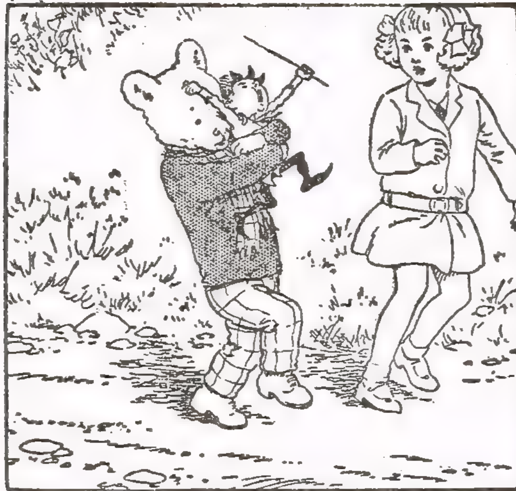
8. Zo gezegd, zo gedaan. Het tweetal rent terug om in het tuinhuis op de uitkijk te gaan staan. Bruintje knielt op de grond en Barbara gluurt over het houten schot. Het duurt niet lang of daar komt het kaboutertje al weer aangestapt. „Wacht maar," fluistert Bruintje, „nu word je toch gesnapt!" In uiterste spanning kijkt het tweetal wat de kabouter van plan is uit te voeren. Hij loopt naar het perk met narcissen, wandelt er om heen en gaat dan één der bloemen met zijn stokje bewerken.
Dadelijk verandert dan de narcis van kleur – het zachte geel wordt nu zo zwart als roet. „Snap jij nu," fluistert Barbara, „wat dat betekenen moet?"

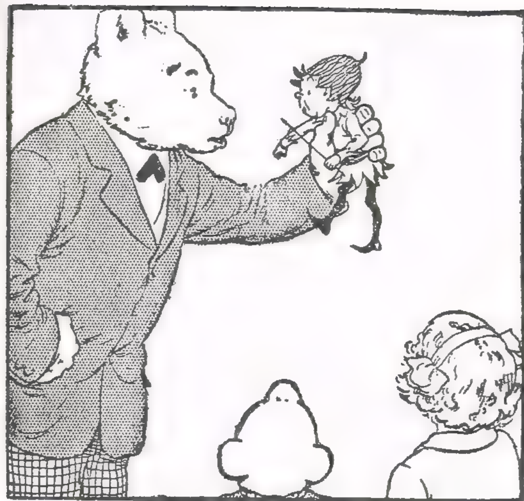
9. Muisstil en zonder dat de kabouter er iets van merkt, sluipen Barbara en Bruintje naar de bloemen, waaraan het ventje met zijn toverstaf werkt. Dan – met een grote sprong pakt Bruintje het mannetje beet. „Ziezo," zegt hij, „ga jij maar maar eens gauw mee naar mijn vader, die zal jou onderhanden nemen. Vertel hem maar eens waarom jij onze mooie narcissen bederft!" Met een onthutst gezicht worstelt het kaboutertje om los te komen – hij zet alles op het spel om zijn vrijheid terug te krijgen, maar tevergeefs!

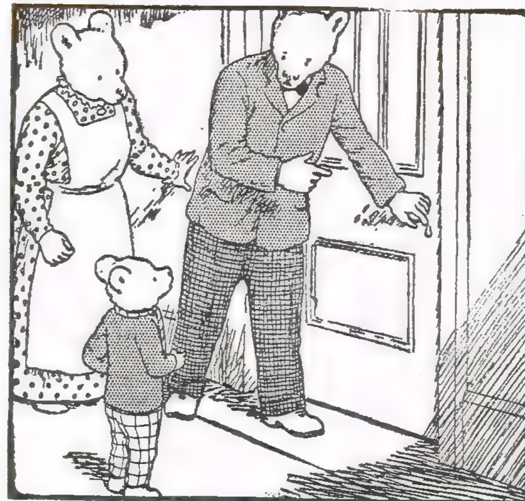

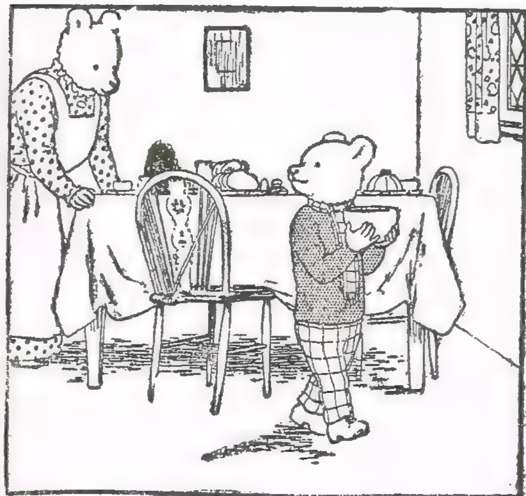
10. Het kleine schepsel schreeuwt als een speenvarken. Daarom tilt Bruintje hem op en houdt hem stevig vast. Het kereltje schopt en slaat wild om zich heen. „Stil toch!" vermaant Bruintje Beer, „wat ga jij toch als een gek te keer!"
Bij het huis van de familie Beer zet Bruintje het ventje weer neer. Opnieuw begint de kabouter te gillen en te slaan. Moeder beer komt nieuwsgierig op de drempel staan. „Bruintje," vraagt ze, „wat heb je daar nu weer?" „Moeder," zegt Bruin, „dit ventje heeft onze narcissen zwart gemaakt – hij heeft ze met zijn toverstafje aangeraakt."

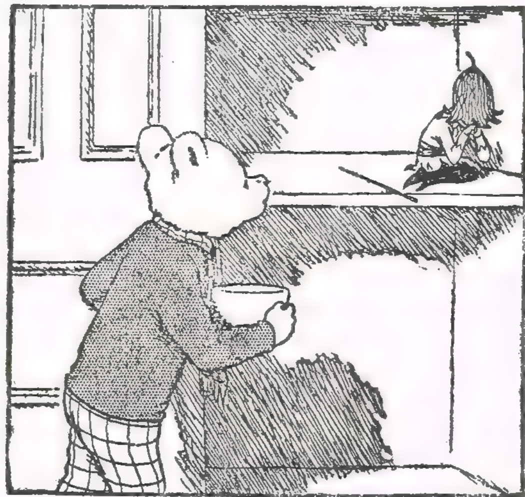

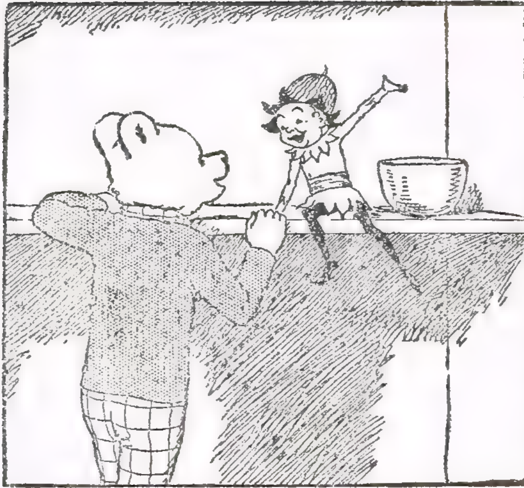
11. Vader Beer luistert naar het verhaal dat zijn zoontje hem doet en aanstonds bedenkt hij dat hij hier ernstig ingrijpen moet.
„Dat baasje," zegt hij, „lijkt mij gevaarlijk – hij is niet te vertrouwen. Wij zullen hem eerst eens tot rust laten komen en hem daarvoor een poosje bij ons houden."
Het kaboutertje wordt in een donkere kast gezet, waar hij opnieuw begint te razen en te tieren.
„Kalm wat," roept vader Beer door het sleutelgat.
Dan zegt hij tegen zijn zoontje: „Bruintje, houd hem goed in de gaten, dit ventje kunnen we niet zo maar lopen laten!"

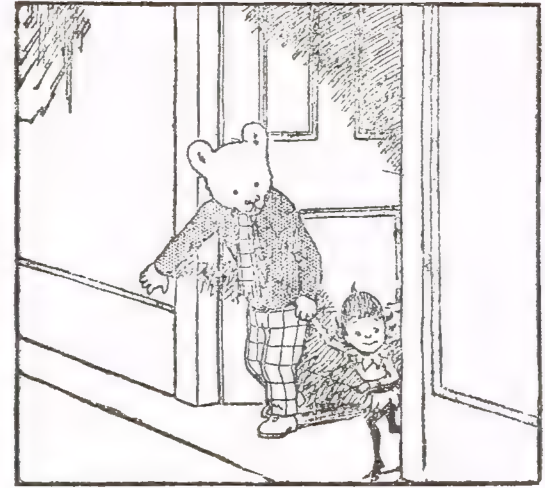

12. De volgende dag na het ontbijt zegt Bruin: „Moeder mag ik die kabouter ook een kommetje pap geven? Hij is wel stout, maar hij moet toch ook leven!" Moeder stemt toe en met een kom in de hand opent Bruintje de kast en ziet dat het mannetje op een plank zit te huilen.
„Kom," zegt Bruintje goedig, „wees nou maar niet meer zo bedroefd. Ik heb hier wat pap voor je. Als je die proeft, word je vast wel weer wat vrolijker."
Het mannetje eet alles op en vertelt dat het zijn werk is om bloemen uit de grond te laten komen en te bewaken, maar dat hij geen narcissen zwart mag maken.

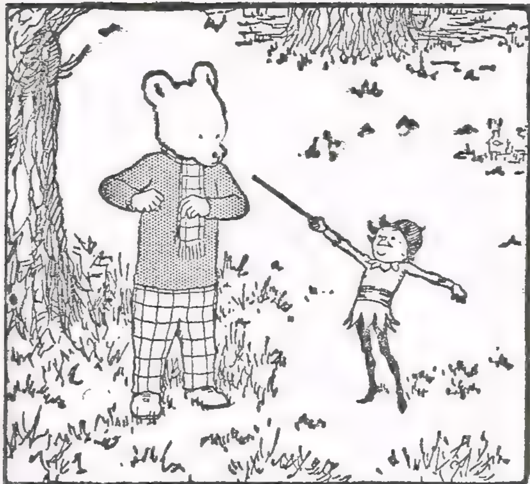

13. Na het lekkere kommetje pap is kabouter weer snel in een goed humeur. Bruintje wijst hem er op hoe ondeugend het van hem was om de narcissen zo lelijk zwart te maken.
„Het was maar een grapje," zegt de kleine man, „als je mij vrij laat, zal ik je laten zien hoe ik met mijn toverstaf in een ommezien allerlei bloemen maken kan."
Het kereltje weet zó aardig te praten, dat Bruintje, tegen de wil van zijn vader in, het niet kan laten om de kabouter zijn vrijheid terug te geven.
Bruintje, Bruintje nu zul je eens wat beleven!

14. Kijk nu die kabouter parmantig naast Bruintje Beer verder stappen. Zijn list is gelukt en van louter plezier maakt het kereltje onderweg allerlei grappen. Als ze een heel eind van huis zijn, zegt hij: „Stop! Nu zal ik jou eens laten zien wat een klein kunstje het is om bloemen uit de grond te halen. Kijk – ik zwaai met mijn staf! Denk niet dat ik je fop. Nu tik ik op de grond en. . . .hokus, pokus, pa. . . .daar staat een mooie bloem!"
Werkelijk – Bruintje ziet uit de grond zomaar een narcis komen en bewonderend zegt hij: „Wat knap. Zou ik dat óók kunnen?"
„Natuurlijk!" zegt de kabouter, „hier pak mijn stokje maar beet. Je hebt immers gezien hoe ik het deed!"

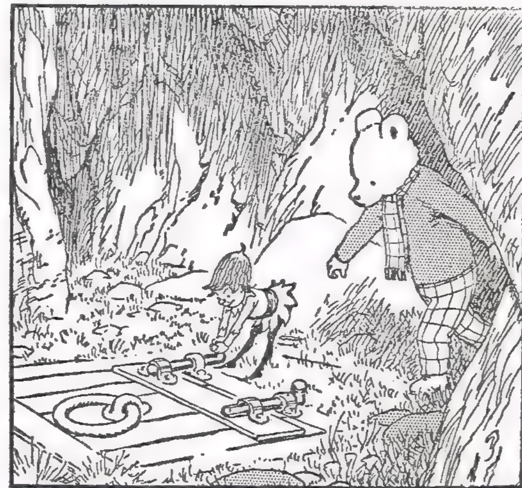

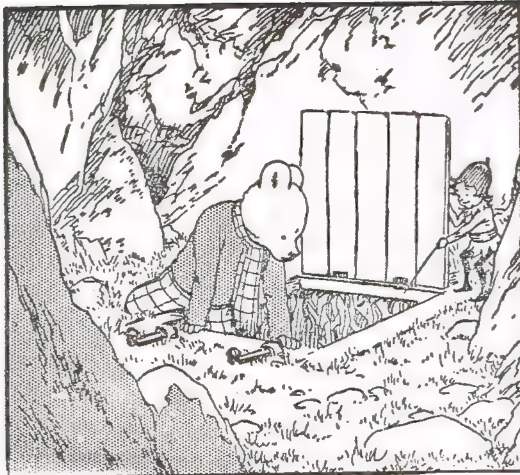
15. De kabouter reikt Bruintje de staf, maar die is wel een beetje bang om de toverstok aan te nemen. Aarzelend pakt hij hem aan en dan probeert hij er op dezelfde manier mee te zwaaien als het ventje gedaan heeft. Hij blijkt het echter niet goed na te kunnen doen, want in plaats dat de narcissen uit de grond te voorschijn komen, bloeien er ineens drie op een zware tak van één der oude bomen. Schaterlachend kijkt de kabouter naar wat Bruintje heeft bereikt. „Wat ben jij dom!" roept hij spottend uit, „wie zag er nu ooit narcissen bloeien op een oude tak."
„Ik zie het al," zegt Bruintje spijtig, „toveren is niet mijn vak."

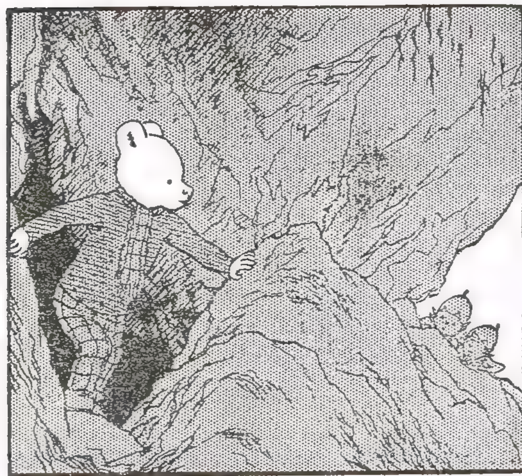
16. De kabouter lacht en spot nog lange tijd. Dan zegt hij: „Kom maar mee, Bruintje Beer, ik zal je naar een plaats brengen, waar jij op je gemak kan oefenen en daar leer ik je dan nog veel meer!"
Over een heuvel tussen de rotsen door, brengt het kaboutertje Bruintje naar een verborgen plek. Daar ligt een luik met zware grendels gesloten. „Wat gek," denkt Bruintje, dat ik dit luik nooit eerder heb gezien, het is toch heus niet zo ver van mijn huis af. Zou er een geheime schat onder zitten misschien?" Het mannetje begint de grendels los te schuiven. „Help eens even mee," zegt hij tegen Bruin, terwijl hij in zichzelf staat te gnuiven.

17. Met véél moeite lukt het om het luik open te krijgen en terwijl de kabouter het vasthoudt gaat Bruintje naar beneden om daar de toverstaf te proberen.
„Doe maar flink je best," roept het mannetje hem na, „dan zul je de kunst wel heel gauw leren."
Even later hoort Bruintje een spottend gelach – het luik valt neer met een doffe slag en hij begrijpt dat het kleine mannetje hem te slim is afgeweest.
„Daar zit ik weer eens gevangen," denkt hij, „had ik maar naar mijn vader geluisterd en niet naar die mooie beloften van die sluwe kabouter."

18. Pikdonker is het in de rotsgang. Tastend om zich heen zoekt Bruintje zijn weg en hij doet zich pijn aan handen en voeten aan de puntige stenen. Eindelijk ziet hij een zwakke lichtstraal in de verte. Blij loopt hij verder. Nu is hij op een open plek en meteen komen er van alle kanten kabouters op hem af die allemaal gewapend zijn met scherpe speren. En of Bruintje nu al roept dat hij volstrekt niet van plan is hun kwaad te doen – de kabouters dringen steeds dichter om hem heen. Ze weten van geen wijken.

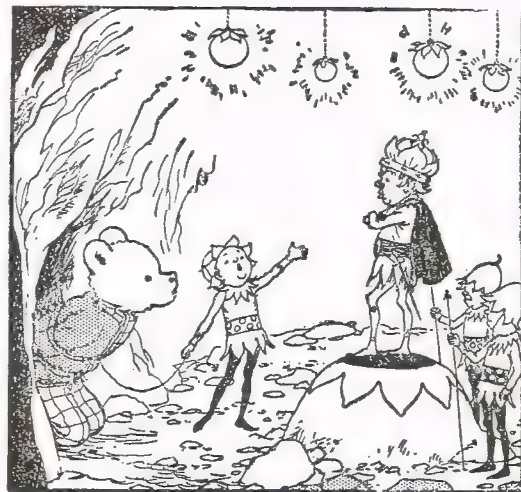

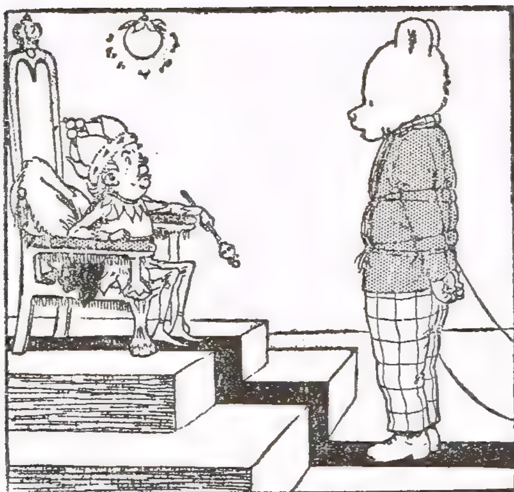
19. De kabouters dringen Bruintje naar een groot rotsblok en binden hem daar vast. Hulpeloos zit hij daar gevangen. Hij kan zich tegenover al die kleine vijanden niet verweren – als hij zich maar even beweegt dreigen ze hem met hun speren. „Vooruit opstaan!" commandeert één van hen, „nu voeren wij je weg." „Ik zou wel eens willen weten," vraagt Bruintje, „waar jullie met mij heen willen gaan."
„Je bent hier," zegt één van de mannetjes, „in het rijk van de lentekabouters. Wij dulden niemand op ons terrein en mocht er soms een vreemdeling zijn, die het durft om bij ons binnen te dringen, zoals jij dat heb gewaagd, dan wordt hij voor de troon van onze vorst gedaagd."

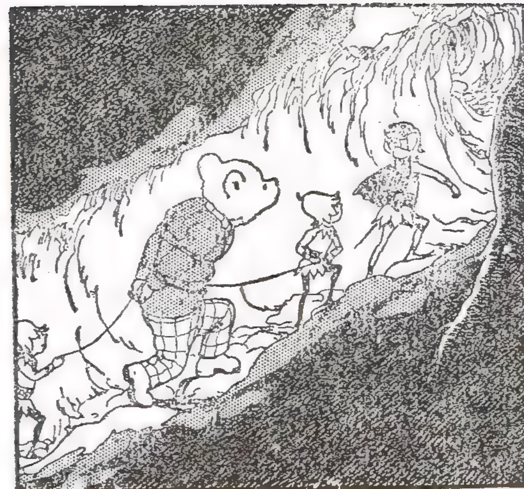

20. Door onderaardse gewelven wordt Bruintje voortgedreven, totdat ze bij een poortje zijn gekomen. „Achter deze deur, zegt de kabouter die de leiding heeft genomen, zetelt onze vorst. Hij zal beslissen wat er met jou moet gebeuren." Het poortje gaat open. Op zijn knieën moet Bruintje over de drempel kruipen. Dan staat hij voor de koning en de gids zegt: „Sire, deze vreemdeling is ons rijk binnen komen sluipen."
Fier richt de vorst zich op. De armen gekruist staat hij op zijn bloementroon. „Vertel mij," zegt hij, „wat heeft u hier naar toe gevoerd. Bent u iets kwaads van plan? Hebt u wellicht op mijn schatten geloerd?"

21. Intussen hebben de kabouters voor hun vorst een gouden troon gebracht. Hij neemt plaats en Bruintje vertelt rustig en zacht wat hij in de tuin van zijn vader heeft gezien.
„Wat!" roept de koning verontwaardigd uit, „heeft één van mijn kabouters een narcis zwart gemaakt? Dat komt mij erg ongelooflijk voor! Geen lentekabouter mag ooit een bloem kwaad doen. Ik zal dit dadelijk onderzoeken en als jij de waarheid hebt gezegd, haal ik de boosdoener voor het kaboutergerecht. Kom mee, als alles blijkt zoals jij dat hebt verteld dan krijg je terstond je vrijheid terug."

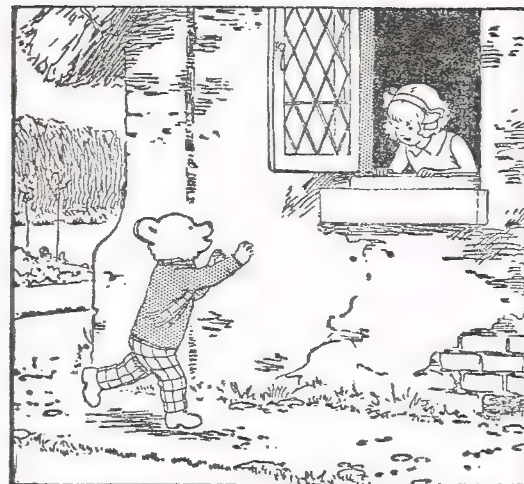
22. De weg gaat door de holle stam van een oude boom. Voorop gaat de kleine vorst en achteraan komt Bruintje, nog steeds gebonden en begeleid door een kabouterman.
Rechtstreeks gaat de weg naar de tuin van Barbara's ouders, waar zij al van verre de zwarte narcissen zien staan. Zwijgend kijkt de koning naar de bloemen, dan barst hij los: „Dat één van mijn onderdanen zó iets heeft gedaan! Ik zal niet rusten voordat ik hem vind. Kabouters, maakt de touwen los van deze vrind. Mijnheer Bruin, mogen wij bij het opsporen van de booswicht op uw hulp rekenen? Hij krijgt de straf die hij verdient, dat kan ik u verzekeren."

23. Een tijdlang dwalen ze door de tuin, daarna door het bos, maar nergens is een spoor van de boze kabouter te vinden. Ten slotte zegt de Koning: ,,Mijnheer Bruin, ik en mijn vrienden hebben het ontzettend druk want wij moeten duizenden bloemen verzorgen. Zoudt u dus zo vriendelijk willen zijn om de booswicht voor ons op te sporen?"

,,Majesteit," zegt Bruintje, ,,ik dank u voor het vertrouwen dat u in mij stelt. Ik ga meteen op weg om mij van deze taak te kwijten."
Dan neemt de kabouterkoning afscheid van Bruintje, die direct naar het huis van Barbara gaat om haar te vertellen hoe het er mee staat.

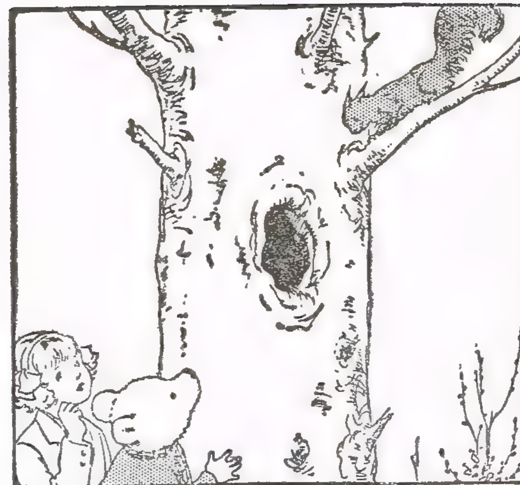

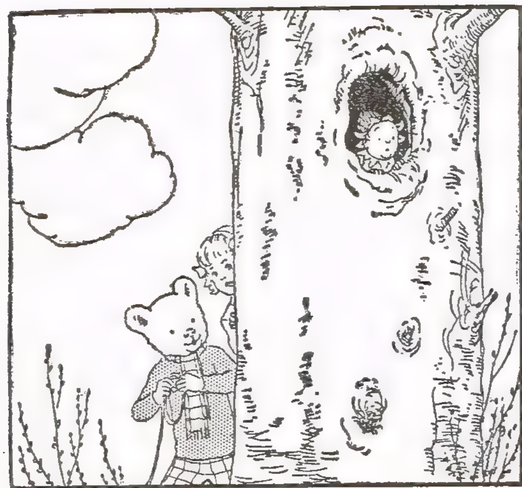
24. Nadat Bruin een stevig touw heeft gehaald, gaat hij met Barbara op weg om de boze kabouter te zoeken. Uit de tuin komen ze in het bos. Op de takken van een kale boom ziet Bruintje een eekhoorn zitten.
,,Hallo!" roept hij, ,,Pluimstaart heb jij hier misschien in de buurt een kabouter zien zwerven?"
,,O," klinkt het boos terug, ,,bedoel je dat akelige ventje dat alle bladeren van deze eikeboom heeft laten sterven? Ik zag dat hij in een holle stam verdween. Kom maar mee dan breng ik jullie erheen!"

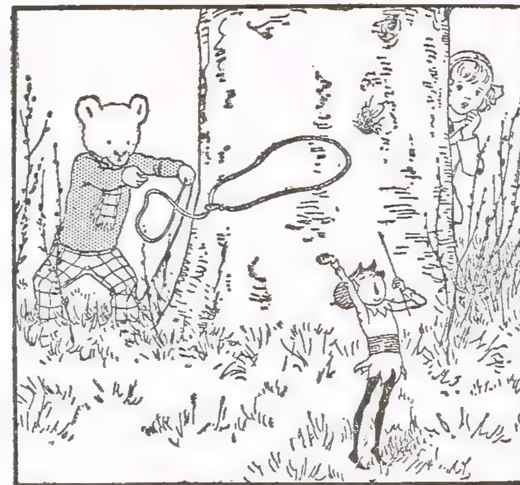

25. De vlugge eekhoorn springt zo snel van boom tot boom, dat het Bruintje en Barbara moeite kost het diertje bij te houden. Eindelijk blijft de eekhoorn op een tak van een zware beukeboom staan.
„Kijk," fluistert hij heel zacht en wijst op een groot gat in de stam, „hierdoor is de kwade kabouter naar binnen gegaan."
„Dank je wel Pluimstaart," lacht Bruintje. De eekhoorn neemt de benen en is in een oogwenk weer verdwenen.
„Kom mee Barbara," zegt Bruin, en hij trekt haar naar de andere kant van de stam, „kom," hier wachten we rustig af tot de booswicht naar buiten komt, dan krijgt hij meteen zijn verdiende straf."

26. Het duurt een hele poos, maar dan hoort Bruintje tot zijn grote vreugde wat gerommel binnen in de holle stam. „Luister," fluistert hij tegen Barbara, „het slaapje van de kabouter is uit. Ik hoop dat hij nu gauw naar buiten komt." En inderdaad – de kabouter kijkt eens door het gat en komt daarna te voorschijn. Bruintje heeft vlug van zijn touw een lasso gemaakt. De kabouter is ondertussen uit de boom geklommen en staat op de grond. Hij gaapt luidkeels en rekt zich eens uit. Op dat ogenblik werpt Bruintje de lasso om het kleine lijfje en trekt de lus aan.

27. Daar zit dan de kleine kwade man in het touw gevangen. „Nu is het uit met je streken," zegt Bruintje met een ernstig gezicht. „Jij gaat meteen naar je koning." Bij de holle eik aangekomen waar de Lentekoning woont, roept Bruin: „Sire, ik breng u hier de ongehoorzame kabouter."
„Bedankt voor je medewerking," antwoord de koning, die naar buiten is gekomen en tot de kabouter zegt hij: „Nooit was iemand in mijn rijk stouter dan jij je hebt gedragen. Je behoeft geen vergiffenis te vragen, want jouw straf is al bepaald. Je toverstaf wordt jou voorgoed ontnomen, want je hebt getoond, dat je niet waard bent om te zorgen voor bloemen en bomen."

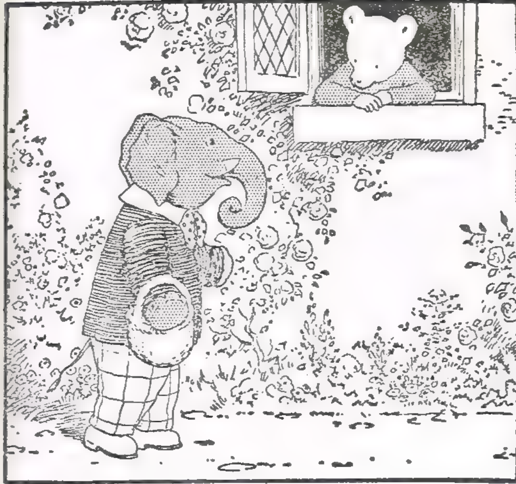

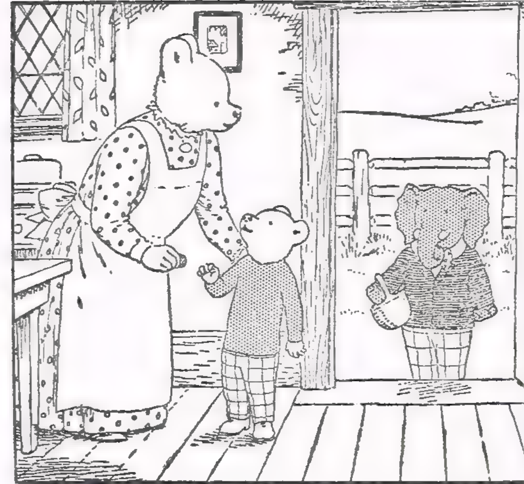
28. Bruintje vertelt de Lentekoning dat er thuis voor hem wel iets zal dreigen. „Ik ben veel te lang van huis gebleven en daarom zal ik vast wel een standje krijgen!"
„Wacht," zegt de kleine vorst. „Ik zal je ouders een verrassing bezorgen. Vraag of ze in de boomgaard willen komen kijken.
Bruin gaat snel naar huis en brengt de boodschap over. Als zijn ouders bij het grote grasveld staan, kijken ze elkaar vol verbazing aan, want daar zien zij een wonder gebeuren. Voor hun ogen ontplooien zich duizenden lelietjes van dalen, die zoet geuren. „Wat prachtig," roept moeder blij, „Bruintje, jij moet voor die Lentekoning toch wel een goede daad hebben gedaan."

BRUINTJE BEER EN ZIJN VRIENDEN ZOEKEN HET JUISTE SPOOR

1. Een vrije middag! Bruintje Beer heeft wat gelezen en is daarna met zijn bouwdoos gaan spelen, tot ook dat hem begon te vervelen. Nu kijkt hij een beetje uit het raam naar buiten.
„Hé," zegt hij, „wie komt daar aan? meteen roept hij ook al luid: „Hallo – waar ga jij naar toe, Freddie Snuit?"
„Ik moet voor m'n moeder in het dorp van alles en nog wat kopen," vertelt Freddie Snuit. „Heb jij geen zin om zover met mij mee te lopen?" „Mag ik?" vraagt Bruintje aan zijn moe.
Die knikt van ja. 't Is lekker weer en wandelen is gezond.

2. In de winkel van meneer Bok legt Freddie op dè toonbank een boodschappenlijstje neer. En terwijl de kruidenier, boter, suiker en stroop afweegt, ziet Bruintje Beer, Wim en Nijn met hun cricket-bats langs de winkel gaan. „Ha," denkt hij, „een partijtje cricket staat mij wel aan."
Als Fred zijn mand heeft gevuld en ze weer buiten zijn, stelt Bruintje voor om de twee vriendjes te volgen, maar gehoorzame Freddie zegt: „Nee Bruin, ik ga niet met je mee. Moeder wacht op de boodschappen en het is al kwart voor twee."
Bruintje blijft aanhouden – hij praat voor twee en ten slotte zegt Freddie Snuit: „Nou vooruit dan maar, ik knijp er een kwartiertje tussenuit."

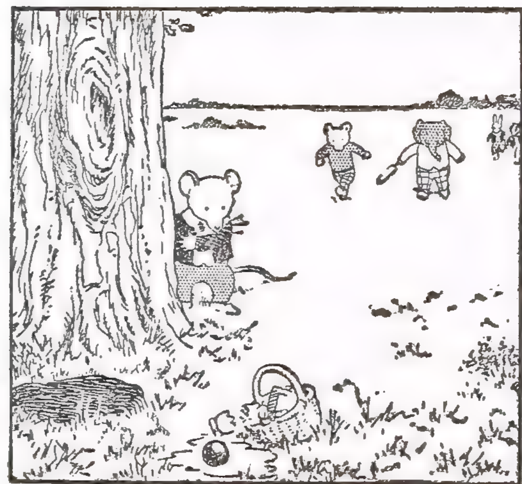

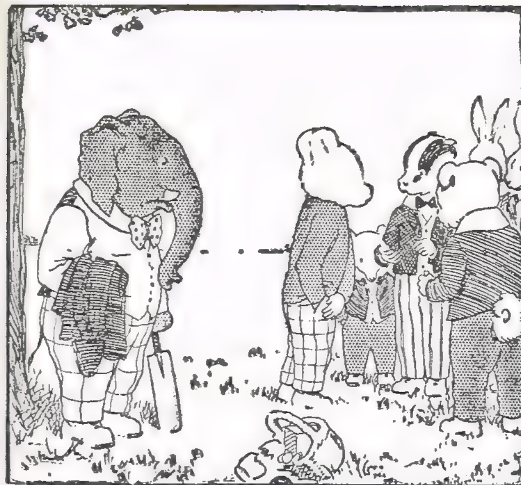
3. Op een holletje rennen ze naar het cricketveld, waar ze met gejuich door de vriendjes worden begroet. „Prettig, dat jullie komen, „roept Wim Das, die de aanvoerder is. „Nu wordt het een spannende strijd, want Bruin slaat maar zelden mis." Freddie Snuit vertelt, dat hij weinig tijd heeft, omdat hij gauw naar huis toe moet. „Hindert niet," zegt Wim. „De anderen vinden het vast wel goed dat jij begint – hier heb je een bat. Wij hebben alles al klaargemaakt. Bullie Mops zal achter het wicket gaan staan. Kijk, hij heeft zijn handschoenen al aan."

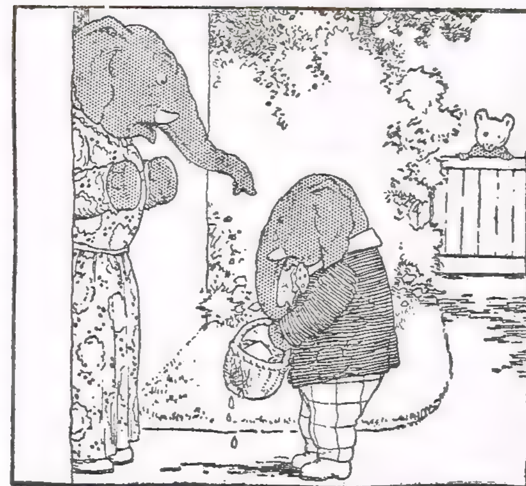

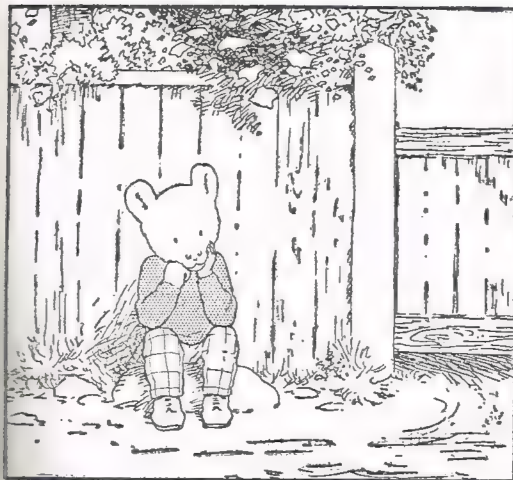
4. Freddie Snuit blijkt in uitstekende conditie te zijn. De ene bal na de andere wordt geraakt en vol bewondering roept Bruintje: „Prachtig Fred, je hebt nog nooit zo'n mooie partij gemaakt."
In het vuur van zijn spel slaat Fred de ballen hoe langer hoe harder. Een gaat er rakelings langs het hoofd van Jantje Knaag. Gelukkig blijft het muisje ongedeerd. Pàng . . . weer een bal, gevolgd door een knal.
„O jé," roept Bruintje doodverschrikt. „Je hebt hem in je mand gemikt." Meteen schreeuwt Jantje Knaag die achter een boom is gevlucht: „Fred, je strooppot ligt in scherven. Het kleverige goedje loopt over de zakken heen en zal de inhoud nog bederven."

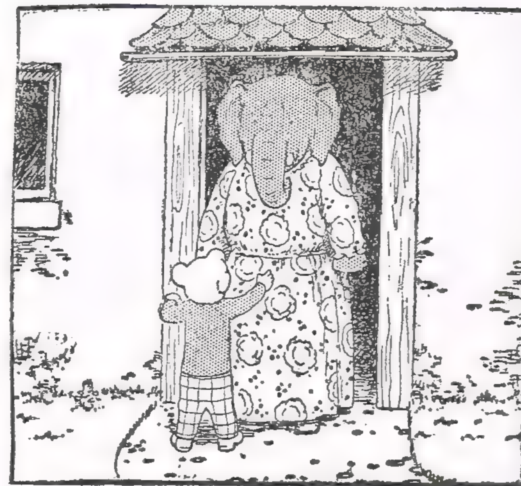

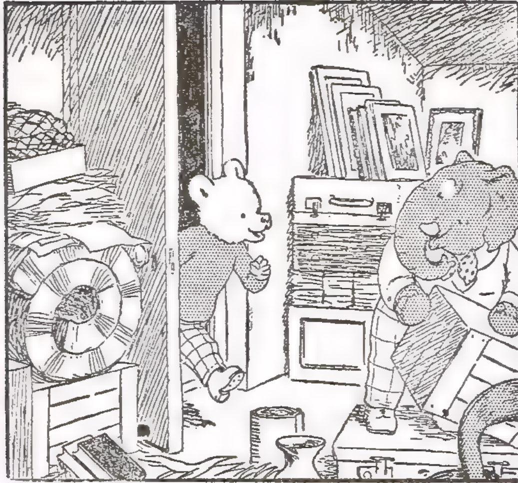

5. Verschrikt kijkt Fred naar de gebroken strooppot in de omgevallen mand. „Dat wordt een mooie thuiskomst," zegt hij verdrietig. „Ik heb heel erg het land dat ik zo dom ben geweest om die boodschappen niet eerst even naar huis te brengen." Bruintje, die innig medelijden met zijn vriendje heeft, stelt de anderen voor om nieuwe boodschappen te halen – maar als ze botje bij botje hebben gelegd blijkt het geld bij lange na niet voldoende om de kruidenier te betalen. En zo gaat Freddie dan naar huis, waar hij moeder huilend het gebeurde vertelt. Bruintje die hem tot het tuinhek heeft vergezeld, hoort, dat Freddie van mevrouw Snuit een standje krijgt.

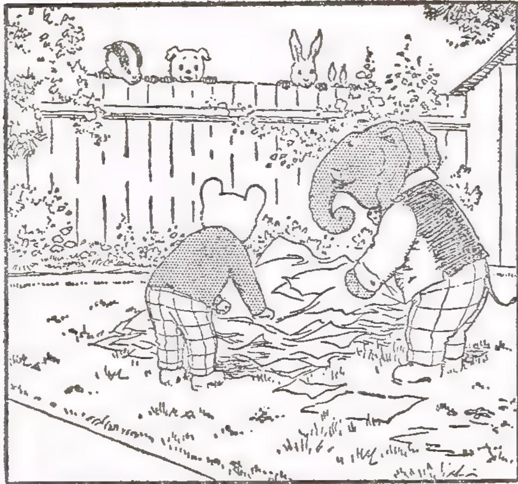

6. Peinzend zit Bruintje voor het hek van de familie Snuit op een steen. „Eigenlijk is het gemeen," zegt hij tegen zichzelf, „dat je Freddie voor alles laat opdraaien." Meteen is hij ook al door het hek naar binnen gegaan. Op zijn bellen wordt de deur geopend door mevrouw Snuit. Ze kijkt boos. „Ik weet wat er is gebeurd," zegt Bruintje verlegen, „maar ziet u, ik heb hem overgehaald om mee te gaan spelen en daarom wil ik de straf met hem delen." „Dat is lief van je," zegt mevrouw Snuit en ze kijkt het beertje vriendelijk aan, „ik heb Freddie gezegd, dat hij de zolderkamer op moet ruimen. Het is een vervelend werkje, maar als je hem wilt helpen, mag je wel naar boven gaan."

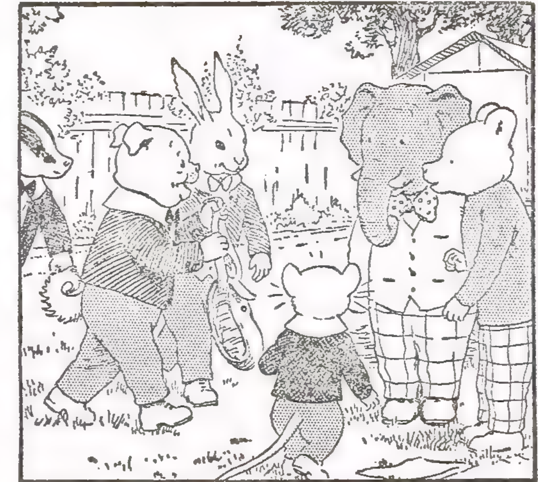

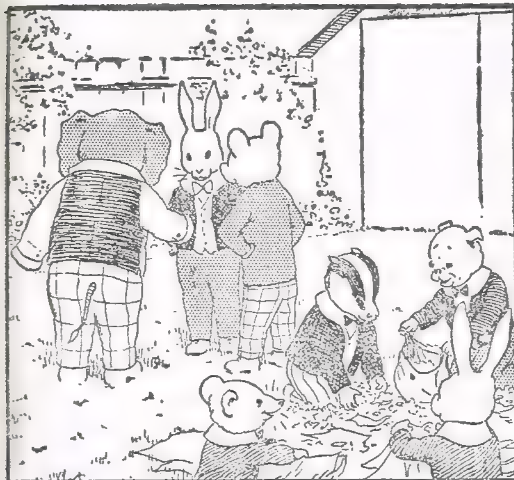
7. Freddie is verrast en blij als hij Bruintje ziet binnen komen.
„Ik mag je helpen," zegt het beertje en meteen heeft hij ook al dozen en schilderijtjes genomen om ze netjes bij elkaar te zetten. Samen werken ze vlug en wanneer mevrouw Snuit na een uurtje komt kijken is zij heel tevreden. „Jullie hebben alles keurig opgeruimd," zegt zij, „ga nu maar naar beneden." „Moeder," vraagt Freddie, „wij zouden zo graag van de oude kranten een vuurtje willen stoken." „Dat mag wel," zegt mevrouw Snuit, „maar ga er mee achterin in de tuin, papier gaat altijd zo roken en ik houd niet van die brandlucht."

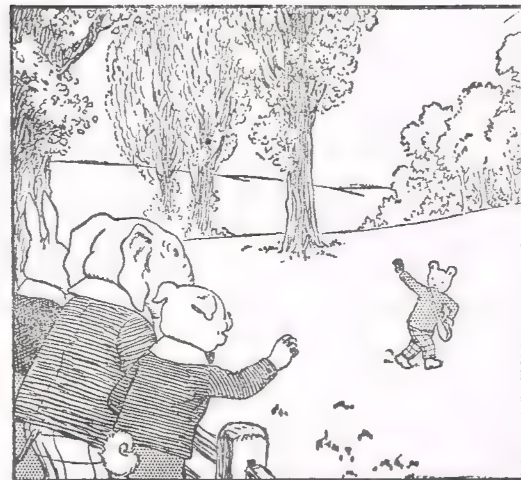

8. Op het grasveld achter in de tuin worden de kranten uitgespreid. Dan klinkt ineens van achter de schutting: „Wat doen jullie daar?"
Bruintje en Freddie kijken op – zij zien de hoofden van Wim Das, Bullie Mops en van Ko – verder de oren van Nijn. „Wij gaan een vuurtje stoken," zegt Bruintje. De vriendjes komen door het hek, alleen Bullie Mops rent weg en roept: „Nog even wachten met het aansteken zeg!"
„Kom," stelt hij voor, „laten wij een spoor gaan zoeken, zoals dat in de indianenboeken staat beschreven. Wij gaan de kranten in snippers scheuren. Die snippers doen wij in mijn tas en dan zullen jullie wel zien wat er verder gaat gebeuren."

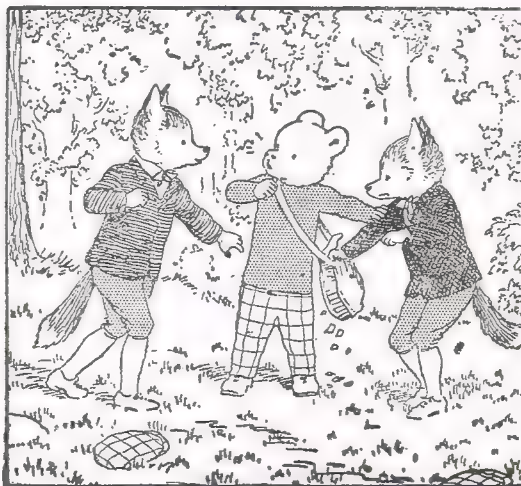

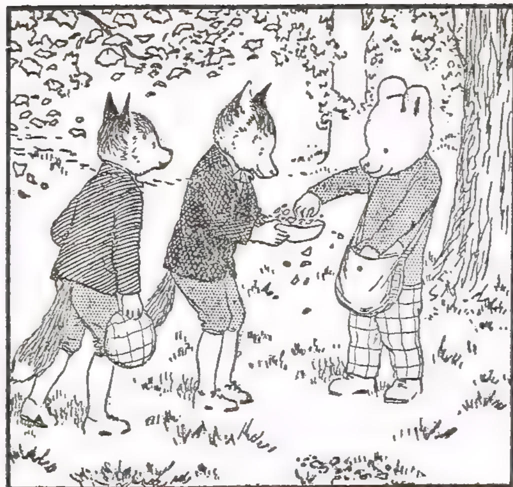

9. Terwijl de anderen snippers maken en daar Bullie's tas mee vullen, legt Freddie, die het spel ook kent, Ko en Bruintje de regels uit. Het beertje begrijpt dadelijk wat het allemaal beduidt en daarom wordt hij gekozen om alles in orde te maken. Hij moet overal waar hij gaat, snippers strooien, zodat er een pad wordt gelegd. „En daarna," heeft Freddie Snuit hem gezegd, „moet jij je verstoppen en wij gaan dan zoeken. Doe dus je best om ons op die manier te foppen. Je hebt een voorsprong van 7 minuten, dan gaan wij je achterna." De zak is gevuld, Bruintje hangt hem over de schouder en gaat er meteen vandoor. Hij strooit achter zich een snipperspoor.

10. Bruintje vindt het leuk al die snippers uit te strooien. Fluitend loopt hij verder, dan blijft hij verwonderd staan. In het mos, vlak bij een dikke boom, liggen lui uitgestrekt de broertjes Vos. Omdat hij wel weet, dat die twee altijd iets ondeugends in hun schild voeren, vindt hij het prettig dat zij zich niet verroeren. „Ze slapen, dunkt mij," zegt hij tegen zichzelf, terwijl hij op de tenen verder sluipt. Het lukt hem echter niet het tweetal te ontwijken. De vosjes springen eensklaps op, lopen naar Bruintje toe en roepen: „Wat zit er in die tas? Laat dadelijk kijken."
En of Bruintje nu al zegt, dat hij geen tijd heeft en verder moet, de vosjes willen weten wat hij doet.

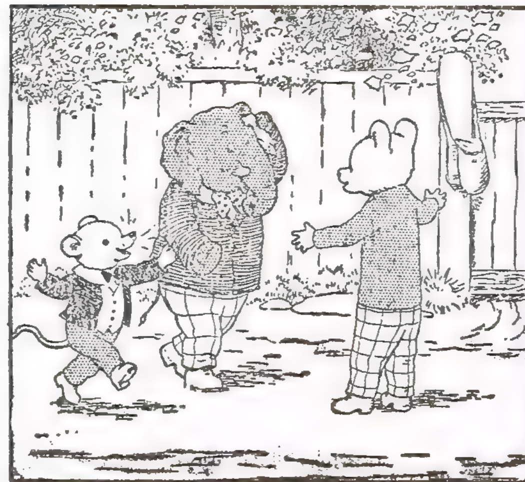

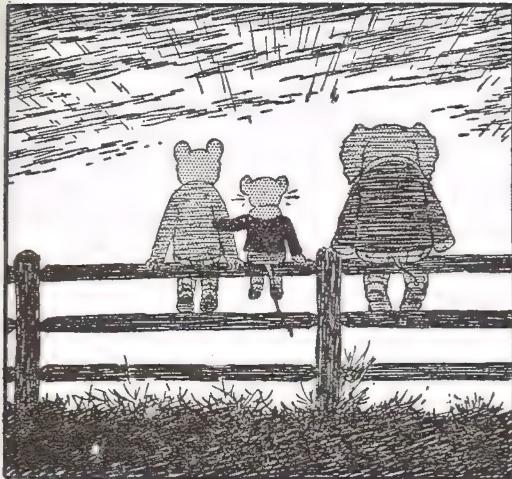
11. In het kort legt Bruintje de vosjes uit waarom hij bezig is een spoor te leggen. Als ze 't begrepen hebben vraagt hij: „Wat zouden jullie ervan zeggen, als ik jullie ook wat snippers gaf om te strooien? Er komen dan drie paden in het bos en de vriendjes die mij moeten zoeken zullen niet weten, welk spoor het juiste is."
„Dat is een leuk idee." roept één van de vosjes. „Geef maar gauw een handvol papiertjes. Hier, doe ze maar in mijn pet."
Ieder krijgt zijn deel van de snippers en meteen gaan ze aan het werk. „Ziezo," denkt Bruin, „de vosjes zijn ook tevreden. Ik hoop dat ik maar geen last meer van ze zal hebben."

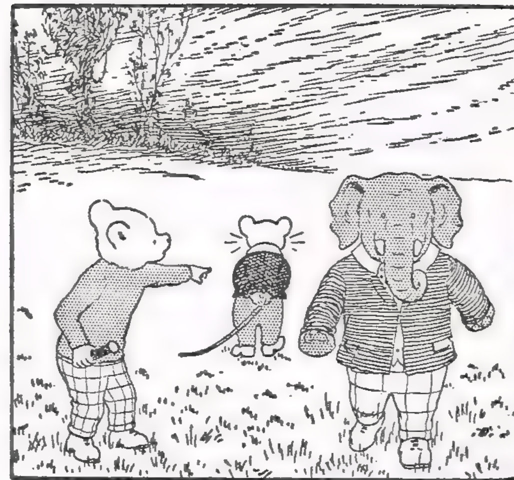

12. Op een heuveltje ontdekt Bruintje een eenzame boom en dadelijk klimt hij er in. Het is een schuilplaats naar zijn zin, want van daaruit kan hij Jantje Knaag en Freddie Snuit aan zien komen. De anderen hebben, misleid door het spoor van de Vosjes, het verkeerde pad ingeslagen.
Als het tweetal de boom heeft bereikt, glijdt het beertje langs de stam naar beneden en met zijn drieën keren ze terug naar de tuin van de familie Snuit. Dan roept Jantje, terwijl hij van vreugde danst: „Ik kan er maar niet over uit, dat Freddie en ik zo knap waren en dadelijk het goede spoor hebben genomen. Het zal mij benieuwen wanneer de anderen terugkomen."

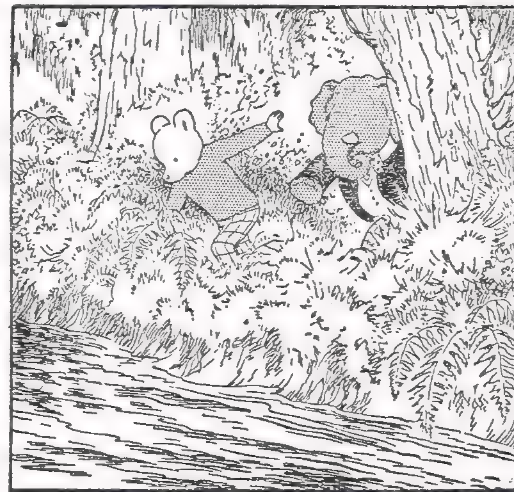

13. Daar zit het drietal op een hek te wachten tot de andere vriendjes komen die blijkbaar in alle hoeken van het bos naar het juiste spoor zoeken. De zon daalt lager en lager aan de hemel.
„Ik maak mij ongerust over Wim en Bullie," zegt Bruintje, „waar zouden ze zijn?"
„En ik," zegt Freddie, „ben ongerust over Ko en Nijn."
Dan ineens, bedenkt Bruintje hoe vals de vosjes hebben gekeken toen zij het spelletje mee gingen spelen. Het beertje kent hun lelijke streken. Hij heeft in zijn zak een elektrische lantaarn en neemt een kloek besluit. „Kom Freddie wij gaan ze zoeken terwijl Jantje hier blijft wachten," zegt hij.

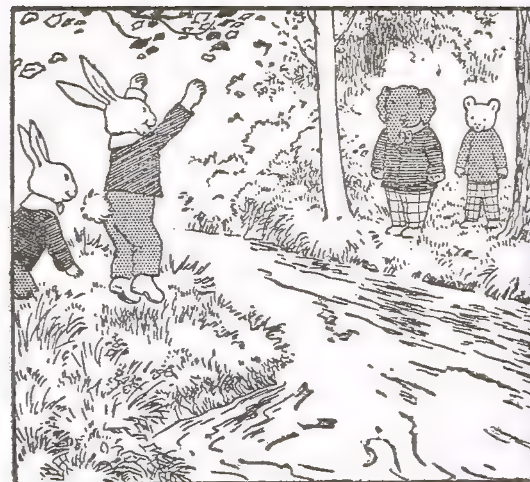

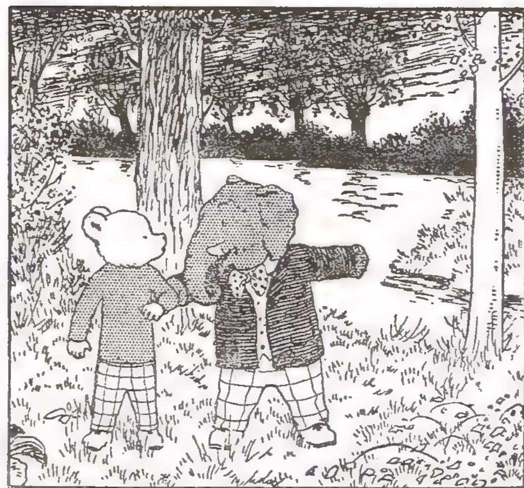

14. In de vallende schemering volgen Bruintje en Freddie het spoor, dat het beertje met de snippers heeft gemaakt. Zij komen aan de plek waar de vosjes de dwaalsporen hebben gestrooid en begrijpen dat de anderen hier het juiste pad zijn kwijtgeraakt. Op goed geluk volgen zij dan het linkse spoor. „Wij moeten maar eens kijken waar het belandt," zegt Bruin. „Als het doodloopt is er nog wel een pad aan de andere kant." Na een poosje komen ze in een ander woud. De schemering wordt dieper en het wordt ook al erg koud. De snippers zien ze allang niet meer. Zij banen zich een weg door het dichte struikgewas en staan plotseling voor een brede plas.

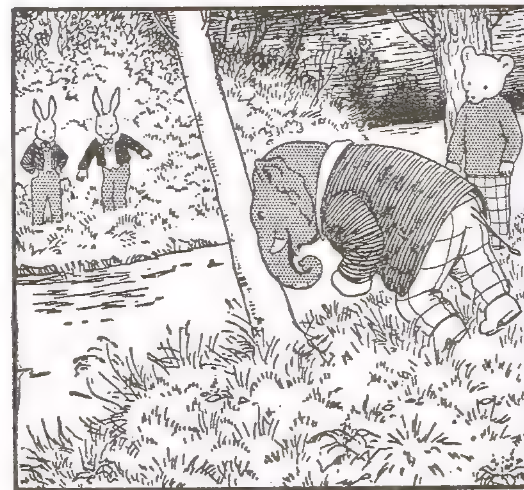

15. Op goed geluk lopen Bruintje en Freddie verder, totdat ze op een open plek zijn gekomen en voor de tweede keer voor het water staan. Aan de overkant is een eilandje en daar zien zij Ko en Nijn.
Luid roept Ko: „O, wat gelukkig dat jullie zijn gekomen. Wij volgden het spoor dat ons over een plank naar dit eilandje bracht. Toen wij aan deze kant waren maakte één van de vosjes de plank los en wierp die in het water. Wij zitten hier nu gevangen."
„Ik dacht wel," zegt Bruintje, „dat die vosjes iets in hun schild zouden voeren!"

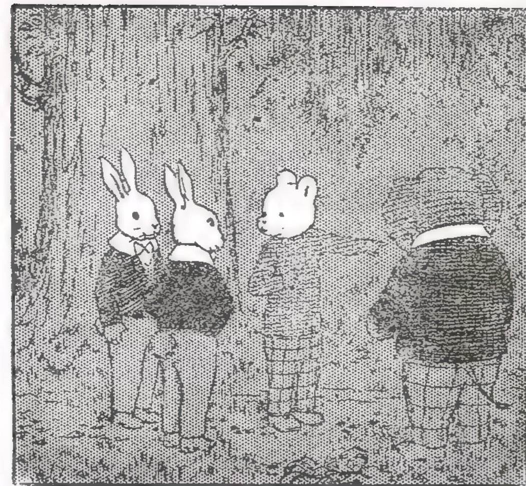

16. „De plas is te diep voor Ko en Nijn om er door te waden," zegt Bruin met een verdrietig gezicht tegen Freddie Snuit. „Kom mee, wij gaan er dadelijk op uit om een andere plank te zoeken, die dan als een brug over het water kan worden gelegd."
„Niet nodig," antwoordt Freddie, „blijf maar. Ik heb wat anders bedacht. Eén van mijn ooms die in Birma woont, verdient daar zijn brood door met zijn geweldige kracht de zwaarste bomen te vellen. Weet je wat ik zal proberen? Of ik die kleine boom kan omduwen. Het bruggetje is dan misschien wel een beetje smal, maar Ko en Nijn zullen er wel veilig over kunnen komen."

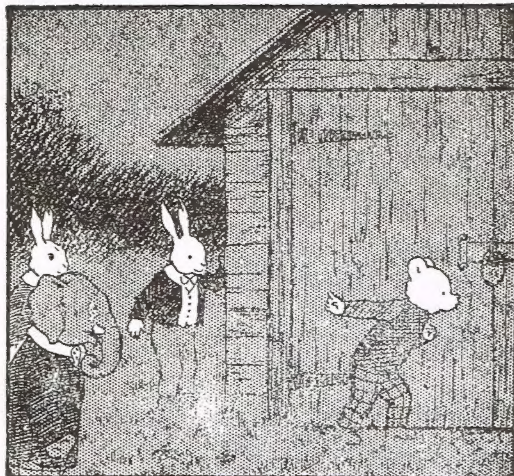
17. Het plannetje van Freddie lukt. Het boompje valt met een smak neer, precies aan de overkant van het meer. Ko en Nijn klimmen op de boom en zijn in een ogenblik aan de overkant, waar het al aardig donker is onder de bomen. Ze bedanken allebei Freddie en Ko zegt: „Dat is een goed besluit van ons avontuur. Laten we nu maar gauw naar huis terug gaan, zolang het schemert kunnen we het spoor nog wel terug volgen."
„Nee hoor," zegt Bruin, „en Wim Das en Bullie Mops dan? Die zijn ook nog zoek. Wie weet waar de slechte vossen hen naar toe hebben gelokt."

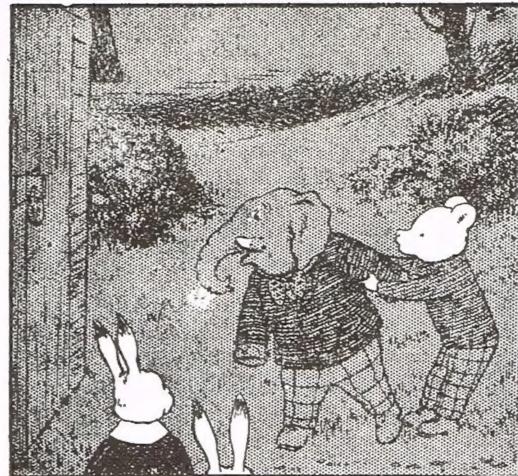

18. „Maar in het duister zullen we geen enkel spoor kunnen zien," zegt Freddie Snuit.
„We kunnen ze slecht alleen laten en naar huis gaan," roept Bruintje uit, „kom ik heb hier m'n lamp op het pad gericht zodat we alle sporen kunnen zien."
Plotseling fluister hij: „Kijk goed, zien jullie dat spoor naar dat eenzame huis gaat? Als die vosjes zich daar hebben verscholen krijgen ze met ons te doen, dan zal ik ze eens vertellen dat ze ons altijd bedriegen en ons elke keer maar wat staan voor te liegen."

19. Van de slimme vosjes is niets te vinden, maar als Bruintje zijn oor te luisteren legt, hoort hij de stemmen van Wim en Bullie en zegt zachtjes: „Hallo, zijn jullie daar – ik ben het Bruintje Beer."
Zodra de gevangenen weten dat de anderen hen hebben gevonden, vertellen ze dat de vosjes hen naar het huisje lokten, toen de deur stevig sloten en dreigden morgen terug te komen, om hen lekker te plagen. „Zo, zullen ze dat!" zegt Freddie, en hij zet zich al in de houding om de deur van de schuur te vernielen. „Niet doen, Freddie," zegt Bruin, „dan krijgen we ruzie met de boer. We moeten een andere manier bedenken om ze vrij te krijgen."

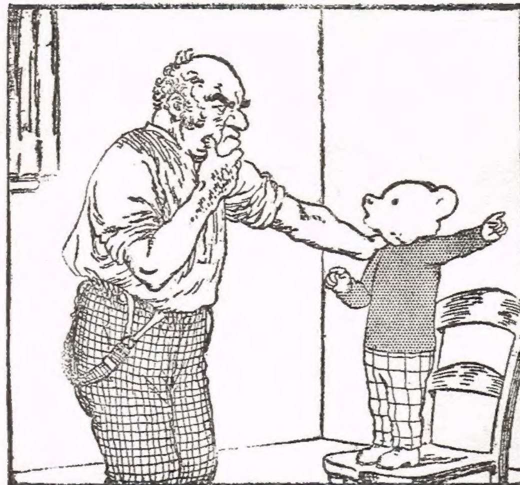

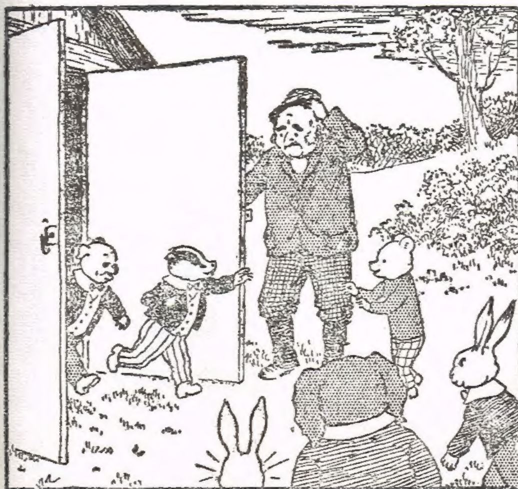
20. „Er zit niets anders op dan dat we de eigenaar van de schuur vertellen wat de vosjes hebben uitgevoerd," zegt Bruin. Hij klimt op een paar grote stenen en bij het schijnsel van de maan kan hij in de verte een boerderij zien. Snel gaat Bruintje op weg naar de boerderij. Nauwelijks staat hij op het erf of de waakhond schiet luid blaffend zijn hok uit. Gelukkig ligt het dier aan een stevige ketting en door vlug achteruit te lopen kan Bruintje het woedende dier nog ontwijken.

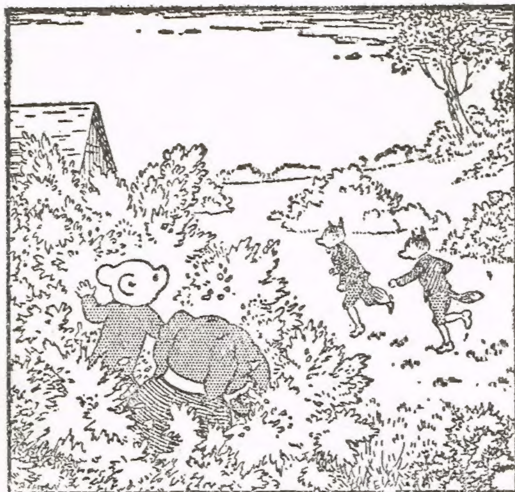
21. Terwijl Bruintje zich afvraagt wat te doen, hoort hij dat er in de boerderij een raam wordt opengeschoven en meteen roept een boze stem: „Waarom gaat die hond zo te keer?"
Bruintje ziet een man met een slaapmuts op, die een jachtgeweer vasthoudt, en hij zegt: „Meneer kunt u mij misschien helpen?"
„Wacht even," zegt de boer. Hij schiet gauw wat kleren aan, komt naar buiten en beduidt de hond dat hij in zijn hok moet gaan liggen. Zij gaan naar boven en Bruintje vertelt de boer wat er gebeurd is.
„Ik vind het een schandaal," zegt de man, „dat die vosjes mijn schuur voor hun streken hebben gebruikt."

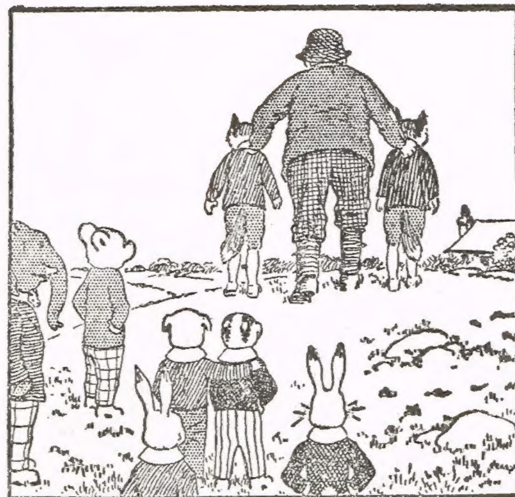
22. In de vroege morgen komt Bruintje terug met de boer die dadelijk de schuur openmaakt. Blij stormen Wim Das en Bullie Mops lachend naar buiten.
„Nu kunnen jullie het beste," zegt de boer, „je gaan verstoppen in de bosjes totdat die plaaggeesten terugkomen. Ik zal mij verderop achter één van die bomen verstoppen. Laat het maar aan mij over om die twee stoute vossen te straffen. Zorg ervoor dat jullie doodstil in de struiken blijven zitten!"

23. Een hele tijd blijven de vriendjes wachten, maar eindelijk wordt hun geduld beloond. Daar komen de twee vosjes te voorschijn, ze kloppen op de deur van de schuur en zeggen luid lachend: „Hebben jullie lekker geslapen vannacht? Hebben jullie heerlijk gedroomd?"
Als zij geen antwoord krijgen verbaast hun dat zeer. Zij hebben niet gemerkt dat alle anderen stilletjes naderbij zijn gekomen. Als ze zich omdraaien zien ze ook de boer aankomen en daar schrikken ze toch wel van want die boer is een potige vent.

24. „Zo," zegt de boer tegen Bruintje Beer," dat is precies zoals jij het hebt verteld. Goed zo, die twee zullen we eens een lesje geven. Ga jij met je vriendjes maar gauw naar huis dan zal ik die twee slimme vosjes eens een tijdje vast houden om ze wat manieren te leren."
De boer pakt de booswichten bij hun kraag en neemt ze mee.
„Zo die krijgen dan hun verdiende loon," zegt Freddie tevreden. Rustig lopen de vriendjes terug naar het dorp en als ze bij het huis van de familie Beer komen zegt moeder Beer: „Ik ben blij dat jullie terug zijn, ik maakte me al ongerust. Hier is een lekker bordje pap dat zal jullie vast wel smaken."

Reeds verschenen:
deel 1: Bruintje Beer en de Gulzige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Ridder.
deel 2: Bruintje Beer in Dromenland;
Bruintje Beer en de Zeerovers.
deel 3: Bruintje Beer en de Koppige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Poes.
deel 4: Bruintje Beer en de Kleine Prins;
Het avontuur met de vliegmachine.
deel 5: Bruintje Beer en Willie Veer;
Bruintje Beer en het mannetje in het groen;
Bruintje Beer op school.
deel 6: Bruintje Beer en Spikkel, de Wonderpony;
Bruintje Beer en de Toverparaplu.
deel 7: Bruintje Beer en Beppo, de Aap;
Bruintje Beer en de Toverfluit;
Bruintje Beer en de Witte Ridder.
deel 8: Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie;
Het bezoek van Beppo, de Aap, aan Bruintje Beer;
Bruintje Beer beoefent de wintersport.
deel 9: Bruintje Beer gaat uit logeren;
Bruintje Beer wordt winkelbediende;
Bruintje Beer gaat uit met Wim Das en Freddie Snuit.
deel 10: Bruintje Beer raakt zoek;
Het avontuur an Bruintje Beer en kleine Net;
Bruintje Beer's Boodschap aan het kerstmannetje.
deel 11: Bruintje Beer in het geheimzinnige bos;
Het sneeuwavontuur van Bruintje Beer.
deel 12: Bruintje Beer op reis tegen wil en dank;
Bruintje Beer met Tommy op avontuur;
Bruintje Beer toont zich een held.
deel 13: Bruintje Beer en de oude Zeemijnheer;
Bruintje Beer en de Toverhoed.
deel 14: Bruintje Beer's Herfstavontuur;
Bruintje Beer en de Parels;
Bruintje Beer naar de Londense Kroningsfeesten.
deel 16: Bruintje Beer's vliegtocht;
Bruintje Beer en de wolf;
Bruintje Beer maakt een uitstapje naar de bergen.